

SAİT FAİK ABASIYANIK

sait faik'ten

çocuklara hikâyeler

TÜRKİYE BANKASI

Kültür Yayınları

İÇİNDEKİLER

Sevginin Kitabı / Doğan Hızlan.....	ix
Saik Faik'le Bir Görüşme / Yaşar Kemal.....	xiii
Sait Faik'ten Siz Çocuklarımıza Seçilenler... / Raşit Çavaş.....	xvii
Bir Kaya Parçası Gibi.....	1
Sivriada Geceleri.....	5
Havuz Başı.....	12
Son Kuşlar.....	19
Tüneldeki Çocuk.....	26
Louvre'dan Çaldığım Heykel.....	32
İyilik Unutulmaz.....	35
Yaşayacak.....	41
Orman ve Ev.....	48
Alt Kamara.....	53
Karanfiller ve Domates Suyu.....	57
Kınalıada'da Bir Ev.....	62
Bir İlkbahar Hikâyesi.....	65
Sinağrit Baba.....	69
Mektup.....	74
Sivriada Sabahı.....	78
Korentli Bir Hikâye.....	87
Teşekkür.....	96
Sarmaşıklı Ev.....	101
Uçurtmalar.....	109

SAİT FAİK KİTABI İÇİN: SEVGİNİN YAZARI

Doğan Hızlan

Sait Faik'in öykülerini okuduktan sonra içinizi sıcak bir sevgi dalgası kaplayacak.

Yaşadığınız ülkede hepimiz sevgi cumhuriyetini kurmak için gönüllü bir sorumluluk duygusu üstleneceksiniz.

Dil, din, ırk farkının aynı coğrafyada yaşamış insanların kaynaşmasını önlemediğini ondan öğrendik.

İnsanlara karşı sevecen davranmanın insanın en asli görevi olduğunu, insanlar arasında ayırım yapmanın insanlık dışı olduğunu öykü kahramanlarıyla bize gösterdi.

Her yazarın bir yaşama alanı, bir kenti, bir semti vardır. Sait Faik'in yazdıkları bütün insanlığı kapsar ama Burgaz Adası ile Beyoğlu, yoksul semtler, orada yaşayan insanlar öykülerine girer.

Ana kahramanları arasında balıkçılar en çok yazılanlardır. Doğayı en güzel anlatan yazarlardan biridir.

Her mevsimin güzelliklerini, ilkbaharda insanın uyanışını büyük bir edebiyat lezzetiyle okursunuz.

Yoksul, ekmek parası peşinde koşan insanları bize sadece acıma duygusuyla aktarmaz, onlara sevgiyle yaklaşıır.

Öyküleri bitirince yalnız insanları değil, hayvanları da nasıl sevgiyle betimlediğini görüyoruz. "Topal Martı" da, başka martılar da adeta insan gibidirler. Onlarla konuşur, onların insanlarla nasıl ilişki kurduğuna değinir.

Onun yklerinin bir özelliği daha vardır. Balıkçılarla birlikte siz de tekneye binersiniz, onların yaşıadığını yaşıarsınız. Çünkü o da onlarla birlikte balık avına çıkar, yaşıyarak yazar.

Her yazarın insanı algılama anlayışı ve anlatma biçimi farklıdır. Sait Faik yaldızlı, görkemli İstanbul yerine, kenar semtleri, adaları yazdı. Saf insan unsurunu, direnen insan duyarlığını onlarda bulmuştı.

Bir yazarın önemi de eskiyi anlatarak bugünü daha iyi tanımanızı sağlamaktır. Şöyle de diyebiliriz, şimdi bir çok kişi özellikle genç kuşak Beyazıt'taki havuzu anımsamaz, ancak fotoğraflarını görmüşlerdir.

"Havuz Başı", Beyazıt'ın simgesi olan meşhur havuzun çevresinde geçen bir öyküdür. Hiç kuşukum yok, bir çok kimse bu öyküden sonra o havuzun tarihini öğrenmek, fotoğrafını görmek isteyecektir.

Seçmelerden oluşın kitapların gözetilmesi gereken bir özelliği vardır. Onu okuyan, yazarın dünyasını tanıyabilmeli, onun yazmadaki ustalığını bunlardan

anlayabilmeli. Bu açıdan da başarılı bir seçim olduğunu söylemeliyiz.

“Havuz Başı”ndaki kahramana öykücü Haydarpaşa’yı, Selimiye’yi, Boğaziçi’ni, Kız Kulesi’ni, camileri anlatır.

Doğayı çok güzel, ustalıkla betimler, çünkü içinde yaşadığı ortamdır. İnsansız doğa da güzelce okunur ama bu doğanın içine insanı katarak anlatmak çok daha etkileyici sonuçlar verir.

Öyküleri birer insanlık dersi verir, yukarıdan bakan bir tavırla değil. Ama aslında insanı nasıl anlamak, nasıl algılamak gerektiğini, insanı sevmenin, yüceltmenin ilkelerini bu öykülerden öğrenebiliriz.

Bakın, bir cümlesini onun insan sevgisinin kimlerde odaklandığını göstermesi açısından yazıma aldım: “Ben denizi, balığı, balık tutanı, ekmeğini denizden çıkaran insanı çok severim.”

Bazısı eski kuşağın anılarında kalan vapurları, kamaraları anlatırken, bu kentin insan tarihine de göz atmış olacaksınız.

Elli yıl öncesinin İstanbul’unu okuduğunuzda bugünle karşılaştırır, bir şehrin insanlı tarihini zevkle okursunuz.

Dünyada yalnız başınıza yaşayamayacağınızı, insanlarla dayanışma içinde yaşamın bir anlamı olduğunu da o yazdı.

Büyük yazarların bize büyük duyguları aşıladıklarını, insancıl bir dünya için çaba harcadıklarını biliyoruz.

İnsanları sadece insanların değil "Sinağrit Baba" gibi balıkların ağzından da okuyoruz.

"Sinağrit Baba", herkesi bir sınavdan geçiriyor, biz de kendimizi, dostlarımızı sınavdan geçiririz. Aslında biz de çeşitli olaylarda, dostluklarda sınavdan geçeriz. Sait Faik bu insancıl deneyi de öykülerinde işler.

Öykülerini dikkatle, içine girerek okuduğunuzda, bize bir ayna tuttuğu gerçeğini fark ederiz. İşte bu bizim sınav tahtamızdır.

Öyküler bize öykü sanatının usta ürünlerini tanıtır. İnsancıl, sevecen olmanın ilkelerini bir edebiyat yumuşaklığında bize aktarır.

Bu kitabı okumakla öykü türünün çok güzel örneklerini tanıyacaksınız. Sevginin, sevecenliğin nasıl yüce bir duygu olduğunu fark edeceksiniz.

İnsanı, insanları seveceksiniz.

SAİT FAİK'LE BİR GÖRÜŞME

Yaşar Kemal

Akşamüstleri Tünel'den Taksim'e doğru sol kaldırımdan yürürseniz, gözünüze dalgın, siyah gözlüklü, yüzü kederli, ama müthiş kederli, -yüzündeki keder besbellidir, elle tutulacak gibi, yüzde donup kalmıştır- pantolonu ütüsüz, ağarmış saçları kabarmış bir adam çarpar. Bu adamın, bu Beyoğlu kalabalığı içinde bir hali vardır ki (daha doğrusu her hali) size bu koskocaman şehirde yalnız, yapayalnız olduğunu söyler. Bu neden böyledir? Orasını kimse de bilmez. Bazı adam vardır insan yüzünde sırf hınç, kin okur. Bazısında gurur, bazısında neşe, bazısında bayağılık, aşağılık... Bu adamın üstünden, başından da yalnızlık akar. Bir de bu adama Kadıköy iskelesinin kanepelerinden birine oturmuş, heybeli köylüleri, çıplak ayaklı serseri çocukları, hanımefendileri seyrederken rastlarsınız.

Bu adam hikâyeci Sait Faik'tir.

Bir gün, aklımda kaldığına göre, bir pırıl pırıl, cam gibi parlayan sonbahar sabahıydı, ona Kadıköy iskelesinin kanepelerinde rastladım.

— Ne var, ne yok Sait? dedim. Hikâye yazıyor musun?

— Yok, dedi, yaşıyorum.

Hüzünlü, ılık, insan sevgisi dolu hikâyelerini Sait yazmaz, yaşar. Sait bir dertli, kötülüklerden, aşağılıklardan, dünyadaki cümle bayağılıklardan, kirden iğrenen bir âdemoğludur. O daima iyiliği söylemiştir.

Dünyaca ün almış Mark Twain derneğinin fahri üyeliğini aldığını duyunca, bu iş için Sait'in ne diyeceğini öğrenmek için aradım. O gün öğleden sonra İstiklal Caddesi'ndeki kaldırımdan gittim geldim. Sonra Kadıköy iskelesine uğradım, orada da yoktu. Sait anacığı ile birlikte Burgazadası'nda oturur, bindim vapura ikinci gün oraya gittim. Anası Sait'in aynı gün İstanbul'a indiğini söyledi. İstanbul'da, tarif ettiğim kaldırımda, ona rastladım. Gene dalgın, sinirliydi. Yüzünden düşen bin parça olur derler ya, öyleydi.

— Bu iş için ne dersin? diyecektim, korktum.

— Merhaba, dedim.

— Merhaba, eyvallah, dedi.

— Ne var, ne yok, dedim.

— İyilik, dedi.

— Mark Twain... dedim.

— Aldırma, dedi.

— Bak dedim, Sait, biliyorsun ki ben röportaj yaparım.

— Sonra? dedi.

— Söyle, dedim.

Sait, beni kırmadı. Teşekkür ederim.

Ben sual sormadan o başladı:

— Bana, Mark Twain cemiyeti¹ fahri² üyeliği verildi, dünya edebiyatına ettiğim hizmetten ötürü. Birçokları gibi ben de şaşırdım. Dünya edebiyatına hizmet filan etmediğimi söylemeye ne hacet³. Bu, üyelik verilebilmesi için uydurulmuş nazik bir sebeptir sanırım.

Ben aldım, dedim ki:

— Senden önce, bu cemiyetin ilk üyesi Atatürk'müş...

— Biliyorum. Beni sevindiren de bu işte. Atatürk'ten sonra, benim üye olmam, benim için ne büyük bir şereftir. Bir milletin yetiştirdiği en büyük çocuğu ile, o milletin kendi halinde bir küçük hikâyecisinin Amerika'daki bir cemiyette buluşmaları küçük hikâyeci için ne bulunmaz şerefli bir fırsattır. Demokrasi de zaman zaman böyle olur. Eğer bu üyelikten memnunsam, bu yüzdendir.

— Politika... dedim.

Sözümü ağızımda kodu:

— Karışmam.

— Peki, seni bu cemiyete ne sebepten, hangi eserin için aza⁴ seçtiler?

— En büyük devlet adamlarının, başkanların ve başbakanların fahri veya asli⁵ üye oldukları bir cemiyete beni de seçmenin aslı nedir diye düşündüm, şunu

---

1 Cemiyet: Dernek

2 Fahri: Onursal

3 Hacet: Gerek, ihtiyaç

4 Aza: Üye

5 Asli: Birincil

buldum: Demek ki şimdiden sonra dünya çapında bir hikâyeciyi anmak için kurulmuş bir cemiyete dünyanın dört bucağından kendi halinde hikâyeciler de seçilecek.

Türk hikâyecilerini temsil ettiğim anlamına alınmasın sakın. Her hikâye yazan ve yayan Türk hikâyecisi kendi şahsında bir dilin hikâyeciliğini yaptığına göre şahsıma Mark Twain cemiyetinin gösterdiği ilgi ve sevgi daha çok Türk hikâyeciliğindedir gibi geliyor bana. Ben de bu ilgi ve sevgiyi bütün değerli hikâyeci arkadaşlarımla paylaşırım. Kabul ederlerse.

Kendini bütün dünyaya tanıtmış, sevdirmiş, bir halk çocuğu olan hikâyeci Mark Twain'i ananların içine Türk dilinin bir hikâye yazarını almayı düşünenlere de teşekkür ederim.

— Mark Twain için ne dersin?

— Sen de amma sual sorarsın ha. Ne derim! Mark Twain alay edermiş, güldürürmüş, kepaze⁶ edermiş, cemiyetteki sahte vakarları⁷, petrol krallarını, pamuk prenseslerini, demir beylerini, çelik efendilerini sağlığında. Ölümünden sonra da bir Türk hikâyecisi ile şakalaşmasın mı? Eyvallah Mark Twain!

Sonra güldü Sait:

— Daha soracağın? dedi.

— Eyvallah, dedim.

Ayrıldık. O, bir sinemanın önünde kaldı.

6 Kepaze: Niteliksiz, değersiz

7 Vakar: Ağırbaşlılık

SAİT FAİK'TEN SİZ ÇOCUKLARIMIZA SEÇİLENLER...

Raşit Çavaş

Sevgili çocuklar, Sait Faik Abasıyanık, daha Bursa Lisesi'nde hikâyeler yazmaya başlamıştı. İlk hikâyesini de 23 yaşındayken yayımlamıştı. Sonra başarılı ve güzel hikâyelerinin ardı hiç kesilmedi.

Sait Faik, 48 yaşında daha nice güzel hikâyeler yazması beklenirken ansızın öldüğünde, arkasında sağlığında yayımlanmış onu aşkın kitap dışında, ölümünden sonra yayımlanacak yüzlerce sayfalık hikâyeler, şiirler ve yazılar da bırakmıştı.

Bugün bütün yazdıklarının çoğunun orijinalleri ve ondan geriye kalanlar Burgazadası'ndaki Sait Faik Müzesi'nde saklanıyor. Bir gün mutlaka orayı da görün.

Kendini hep genç olarak gören, hatta lise anılarından bazılarını hikâyelerine konu edinen Sait Faik'in o güzelim hikâyelerinden gençler için en güzellerini seçmek gerçekten zor oldu.

Bu kitapta Sait Faik'in ilk kitabı *Semaver*'den iki, sağlığında basılı olarak görebildiği diğer hikâye kitaplarından *Őahmerdan*'dan bir, *Alemdağ*'da *Var Bir Yılan*'dan bir, *HavuzbaŐı*'ndan üç, *Mahalle Kahvesi*'nden dört hikâye seçildi. Yazarın sizler için en güzel hikâyelerini toplayan *Son Kuşlar* kitabından ise altı hikâye seçtik. Sağlığında basıldığını göremediği hikâyelerini toplayan geniş kapsamlı kitabı *Hikyecinin Kaderi*'nden de üç örnek var kitabınızda. Sizler için seçilmiŐ hikyelerden oluŐmuŐ bu kitapta sağlığında kitaplaŐtıđını göremediği hikyelerden de bir örnek olsun istedik.

Sait Faik'in hikâyelerini okurken, dilimizin en güzel hikâyelerini yazmış bir yazarla, ülkemizin hem en bilinen hem de en iyi yazarlarından biriyle tanışmıŐ olacaksınız. Eminim bazılarınız onu zaten biliyordur.

Bu kitaptaki hikyeleri seeken, bir gün sizlerin arasından da gelecekte büyük hikâyeciler çıkacağı umudumu hep aklımda tuttum.

İyi okumalar.

BİR KAYA PARÇASI GİBİ

Barba Vasili, sandalın kışındaki koltuğu suya bıraktı. Gözü ipte, küreklere asıldı. On dakika sonra arkamızdaki adayı da göremez olduk. Sis git gide bastırıyordu. Uzaktan uzağa vapur sesleri, sağımızdan mı gelir, solumuzdan mı? Yakınlarda, pek yakınımızda bir hışırtı da duyar gibi olduk. Hiçbir şey göremedik ama. Bir vapur sanki burnumuzda gibi acı acı öttü.

— Geri mi dönsek Vasili, dedim.

— Geri dönemeyiz artık, dedi. Şaşırırız büsbütün. Sen denizdeki ipe göz kulak ol, sağa sola oynamasın. On dakikaya kalmaz karşı adadayız.

İçimi sevinçle bir korku sarmıştı. Yolunu şaşırmış bir vapur bindirebilirdi. Yakınlardan pat pat sesi gelen motor, bizi alabora edebilirdi. Bağırsak üç metreden bizi gören olmazdı. Ses sağdan mı, soldan mı, yandan mı gelir fark edemezlerdi.

Hâlâ bizim adadan bir çocuğun haykırışı duyuluyordu. İnce bir kadın sesi de, sesin içinden bir şeyler alarak kulağımızın dibinde anlaşılmaz şeyler mırılda-
nıyordu.

— Vasili, dedim, bir şey göremez oldum.

— Fena bastırıldı, dedi.

— Ne yapacağız?

Küçük mavi gözleri, üç günlük parlak beyaz sakalı arasında ışıldadı. Kırmızı yanaklarında bir gülümseme, bir şaşırma, bir alay “elma”sı parladı.

— Ne yapacağız?.. Gidiyoruz ya işte!

— Ama bir şey görmüyoruz ki.

— İpi görüyor musun sen, ona bak. Ben onu da görmüyorum.

— Görüyorum.

— Dikkat et! dedi. Sağa sola oynamasın. Onu da göremezsen işte o zaman halimiz duman!

— O zaman ne oluruz?

— Ne oluruz? diye kendi kendine sorar gibi sordu. Sonra, hiç! diye cevap verdi. Ne kadar yer ki karşı ada. Elbet buluruz. Bulamazsak ses duyarız.

— Duymazsak?

— Duymazsak, sis açılınsın diye bekleriz canım.

* * *

Kulak verdim. Hayır ses seda gelmiyordu. Biraz daha vakit geçti.

— Varmamız lazımdı şimdiye kadar Vasili, dedim.

Cevap vermeden üç beş kürek daha çekip arkasına dönüp baktı.

— Na be, dedi, Kınalı.

Bir dakika kadar hiçbir şey göremedim. Sonra hari-kulade bir manzara başladı. Serap kelimesinin Türkçesini bilsem, serap diyebilirdim.

Evvela kırmızılardan, sonra sarıların, sonra koyu esmerlerin, sonra daha açık esmerlerin göğün içinde parça parça, renk renk, silik silik... Sanki yeni yaratılmış gibi bir toprak, bir kara oyunu başlamıştı. Her şey, daha doğrusu her renk soluk, silik, kabından taşmış, yayılmış bir halde büyüye büyüye, şeklini bulup bulup kaybederek, bir şey olmaya çalışıyordu. Önümüzde uçuk, manasız, hatta garip renklerle boyanmış bir duvar vardı. Bu duvarın boyunca sürü sürü ressam- lar mücerretten¹ müşahhasa², kaostan şekle doğru gi- den, bir oyundur oynuyorlardı.

— Aman Vasili, dedim, bu ne hoş şey böyle? Ne acayip oyun bu?

O da baktı arkasına. Güldü.

— Güzel, dedi, Kaloyni.

Tabiat, bir Van Gogh dehasıyla önümüze çiziliver- mişti. Şimdi Kınalı'nın bu yamacı hacimsiz bir şekilde, düz bir satıh gibi kayaları, renk renk toprakları, yeşili, beyazı, kiremit, gri rengiyle sisin içine büyük bir pano, devasa bir Van Gogh gibi asılmıştı. Birden değişiyor, bozuluyor, oyun devam edip gidiyordu. Bir sis parçası yerinden süratle kalkıp bir rengi yavaş yavaş güçlkle bozuyor, siliyor, kalktığı yeri açıyordu. Açıyordu ama şekiller hâlâ hacmini almamıştı.

Vapurlar hâlâ acı acı sesleniyorlardı. Bir motor tam burnumuzda peydahlandı.

— Rastgele!.. diye bağırdı sisin içinde biri.

— Eyvallah! dedik.

---

1 Mücerret: Yalın durum

2 Müşahhas: Somut

— Burgaz uzak mı? dedi ses.

— Tam burnunuzda, dedi Vasili.

Motor bir rüyanın içine eriyormuş gibi karıştı. Ta-
yanımızdan bir harp gemisi, hışımla geçti. Onu sis sa-
niyesinde emdi.

— Onun radarı vardır Vasili, dedim.

— Sen onun radarını bırak. Oltaya karidesi tak!

Elimi çapçağa daldırdım. Karidesi bıyığından yaka-
ladım. Parlak, şeffaf, esmer vücudunu iğneye geçirdim.

— Molivaryanı parlattın mı? dedi Vasili. Al cıvayı
parlat?..

— Tamam Vasili, dedim.

— At, dedi.

Daha atar atmaz iri bir iskorpit parmağımı çekerce-
sine yemi kaptı. Oltaya asıldım.

— Hah şöyle! dedi Vasili, asıl. Neme lazım bize sis,
resim, ekmek paramıza bakalım.

Balığı sandala alınca:

— Sen ver bana onu! dedi, ben çıkarayım onu, iğne-
den geçtim, bir yerini vurur.

O gün Barba Vasili ile o dev gibi, durmadan değişen
Van Gogh tablosu önünde, bir sürü sperka, hanos, is-
korpit yakaladık. Sis açıldı, kapandı. Renkler ve şekil-
ler büyüdü, küçüldü. Sesler acı acı, tatlı tatlı, garip ga-
rip ötüştü, bağrıştı. Sonra güneş ve imbat, sisleri önüne
katarak sürüp götürdüler. O zaman, kendimi hikâye ve
masaldan sıyrılmış bir halde, küçük bir sandal içinde
Kınalı'nın تنها bir kayasının beş on metre ötesinde
ekmek parası için dünyanın, İstanbul'un bir kayasının,
denizinin bir sandal parçasında saydıklarım gibi mesut
buldum.

SİVRİADA GECELERİ

Bir nisan akşamı yola çıkmıştık. Geceyi o yanıp yanıp sönen ışıklar adasında geçirecek, sabah erkenden su üstü karagözüne çıkacaktık.

Niyetimiz daha erken yola çıkmaktı ya. Hava bir tuhaftı. Uzakta fırtına bulutuna da benzer bir sis vardı. Bir gündoğrusu bu sisi temizleyiverdi. Bu sefer de gündoğrudan bir kara bulut gelip yağmurunu boşalttı. Sonra gökyüzünü boydan boya kaplayan bir ebemkuşağı görünce Kalafat:

— Selamet, dedi. Basalım artık. Hava düzeldi demektir.

Kalafat'a göre fırtınalar atlatılmıştı. Gökyüzündeki bu yedi renk sükûna işaretti.

Yola çıktığımız zaman deniz dümdüzdü. Ebemkuşağı¹ zaman zaman gözümüzden silinip tekrar ortaya çıkıyordu. Sanki dünyanın kuruluşundan bir gün yaşıyor gibi gidiyorduk.

Arkama baktım. Bu sefer de Çamlıca sırtlarında bir iki bulut peydahlanmıştı.

---

1 Ebemkuşağı: Gökkuşağı

— Poyraz geliyor, Kalafat, dedim.

— Gelsin, dedi. Gün batmadan Oksiya'dayız.

— Fener erken yandı galiba? dedim.

— O gece gündüz çakar be! dedi.

Sivriada'nın bir mil açığında, sağımızdan hafif hafif bize yetişmeye çalışan poyraz kabarıverdi.

Kalafat, kayığın burnunu poyraza çevirdi. Sivri'yi solumuzda bırakıp açılıyorduk.

— Neden böyle çekiyorsun küreği? dedim.

— Böyle çekmesem nasıl düşeriz Sivri'ye, dedi. Şimdi akıntıya verdik miydi sandalın burnunu, kürek çekmeden mağaranın önündeyiz.

Sahiden de öyle oldu. Sular bizi tam mağaranın önüne getirdi. Sandalın burnunu mağaraya soktuk. Bekledik. Kalafat kepçeyi daldırıyor, kocaman karidesler tutuyordu.

Birden durdu. Yanımızdaki çocuğa:

— Baksana, Sotiri, dedi, ayıbalığı geldi galiba, bir ses duydum.

Çocukla beraber kışta oturmuştuk. Dönüp baktık: On kulaç ötemizde terli, şişman bir zenci çocuğu gözleriyle fok, bize bakıyordu.

Baktı ve daldı.

— Orada mı? dedi Kalafat.

Sotiri:

— Daldı, dedi.

— Yine çıkar. Mağarada geceler. Keyfi kaçtı oğlanın, bizi var diye...

Bu ih
rakmış
cuğunu
Gün
dan çık
çırpını
yor, bi
karaba
vahşi,
M
içinde
—
la da
var.
S
gibi
göz
aya
ga
di

Bu ihtiyar münzevi², senelerden beri buralarda. Bırakmış uzak denizlerini, yüzlerce karısını, binlerce çocuğunu, basmış gelmiş Marmara'nın bu Sivriada'sına...

Güneş batıyor, martılar haykırıyor, karabataklar sudan çıkmış, ıslak kanatlarını kaldırabilmek için deli gibi çırpınıyorlar. Ayıbalığı yeniden büyük bir nefesle çıkıyor, büyük bir nefesle tekrar dalıyor. Martılar geliyor, karabataklar gidiyor. Akşam büyük bir vaveyla³ içinde vahşi, kırmızı, dalgalar esmer kayaları dövüyor.

Mağaranın içinde Kalafat, kıpkırmızı lekelerle sular içinde hâlâ karides avlıyordu.

— Sotiri! diye haykırdı birdenbire. Sen livarı hazırla da şu karidesleri koyalım. Kıç altında bir tane daha var. Ama, iyi bak, üstünün bezi delik olmasın.

Sotiri kayığın içinde, batmış güneşin bir parçası gibi kımıldadı. Siyah kafası ve kırmızı elleriyle, mavi gözleriyle, kaya, deniz, güneş, balık, renk ve kokusuyla ayaklarımın dibinde kıçaltına doğru uzandı.

Kalafat kepçeyi başüstüne koydu ve kendisi de mağaranın deliğinden fırladı:

— Ulan Sotiri, bulamadın mı öteki livarı? Ver şimdilik oradan çapçağı, dedi.

Çapçağı ben uzattım.

Sotiri kıçaltından boğuk boğuk:

— Bulamıyorum livarı, usta, diyordu.

Mağarayı ayıbalığına bırakıp Sivri'nin Yassı'ya bakan kıyısına çıktık. Sandalı çakıla çektik.

2 Münzevi: Topluluktan kaçan, yalnız başına kalmayı seven

3 Vaveyla: Çığlık

Sotiri ile Kalafat, çalı çırpı aramaya gittiler. Ben kuyuda beyaz çakıllara oturdum. Üç adım ötemde, akşamın şimdi güvermiş⁴ renklerine doğru kırmızı bacaklarını sallayan bir martıya daldım.

Martı arka üstü yatmıştı. Kırmızı ördek ayakları ara sıra havayı dövüyordu. Ne oluyor, diye martıya doğru gittim. Hayvanın gözleri açıktı. Güzel kafası da ara sıra sallanıyordu.

Sotiri, sırtında kıyıya düşmüş boş bir portakal sandığı ile tepemde gözüküverdi.

— Ne oluyor bu martıya, Sotiri? dedim.

— Ölüyor be! dedi, ne olacak?

— Sahi ölüyor mu?

— Yok, yalandan. Ölüyor işte...

Sotiri, portakal sandığını, geceyi geçireceğimiz iki kaya arasına fırlattı. Tekrar Kalafat'a yetişmek üzere kayalara tırmandı. Bir martı, bir nisan akşamında sırtüstü uzanmış, hâlâ ölmeye çalışıyordu. İçimi bir keder yaladı. Yanından ayrılamıyordum. Martının kafasını ellerime almıştım. Bir avuç deniz suyu getirip ağzına damlattım. Şiddetle kafasını salladı. Bir titredi. Ve öldü.

Yassıada'nın ışıkları yandı. Uzaktan bir taka geçti. Keyfim kaçmış, üzgün, ağlamaklı gibiydim. Canım bir taraftan acı bir türkü söylemek çekiyordu.

Onlar ateşi yakıp topladıkları midyeleri bir tenekte üstünde pişirirlerken ben hâlâ martının yanı başındaydım. Kalafat:

— Ne oluyorsun be? dedi. Şair misin, ne boksun?

⁴ Güvermek: Filizlenmek

— Martı öldü de... dedim.

— Martı da ölür, dedi. İnsan ölmüyor mu?

Dünyanın yaratılışındaydık şimdi, insanın ilk zamanlarını yaşıyorduk. Onlar avlıyorlardı, ateş yakıyorlardı. Ben martıya ait bir mersiye yazmış ateşin karşısında okumak üzereydim.

Bütün kabile halkı bana kızmıştı:

— Bu herif çalışmayacak mı? Oturup kayalara düşünecek mi? Martı ölmüş. Onu seyredip bize masal mı anlatacak?

Gündüz güneşin içinde böyle söyleyenler, gece olup da kütükler, çalı çırpı yanınca, öbür tarafta rüzgâr denizi homur homur söyletirken, martılar hâlâ deli gibi bağırırken ben bir türkü, martının ölümünün türküsünü tutturdum. Çalışanları bir üzüntü, bir garipseme, bir birbirine sokulma hissi saracaktı. Sonra bu hal belki de işe yaramaz adamın bir vazifesi olarak tanınacaktı. Bir iki gün ağ tamir edecek, balık tutacak, beceremeyecek, fakat akşamları da onlara üzülüp sevinme arzuları veren türküler söyleyemeyecektim.

— Ne susarsın be herif? diyeceklerdi. Hani bülbül gibi öterdin geceleri?..

Ertesi sabah beni balığa çıkarken uyandırmayacaklardı. Bırakacaklardı kendi halime.

Kalafat:

— Ee, dedi, anlat bakalım şu martının ölümünü...

— Martı, dedim, üç adım ötemdeydi. Güneş yeni batmıştı. Doğudan bir mavi karanlık ağır ağır kaya-

lara, çakıllara, çakıllardan vücuduma sinmeye başla-
mıştı.

Kalafat'la Sotiri birbirlerine bakakaldılar.

— Ee, sonra? dediler.

Utandım, sustum.

Ateşin kenarına koyduğum midyeyi aldım. Biraz li-
mon sıktım. Bir lokma ekmekle attım ağzıma.

Sotiri yanı başıma uzanmıştı. Gözleri uyku içinde,
yüzüme dikilmişti. Yine:

— Ee, sonra, dedi.

Kalafat'a baktım. Gözlerini kapamıştı.

— Dinliyor musun Kalafat? dedim.

Cevap vermedi. Sotiri ondan tarafa döndü. Dikkat-
le baktı.

— Uyudu, dedi, bana anlat.

— Ölen martıyı tanıyordum, dedim. Hani iki hafta
önce ölen Tahir'in martısıydı. Başka türlü bir martıydı
o. Ötekiler gibi bağırılmazdı. Bir kayanın tepesine çı-
kar, oradan Tahir'in sandalını gözlerdi. Uçardı doğru
Tahir'in sandalına. Surattan da anlardı kerata. Tahir
somurtkan adamdı. Pek keyifsizse yanına sokulmazdı.
Uzaktan gözlerdi. Pek keyifliyse gelir, sandalın kışına
otururdu. Yemlerin kafasını, kılçıklarını, bekçi balık-
larını, ince izmaritleri Tahir fırlatır ona atardı. Ara sıra
konuşurlardı da. Ne Tahir onsuz, ne o Tahir'siz yaşa-
yabilirdi. Üç gün sırt sırta rüzgâr esse, Tahir de balığa
çıkmasa, martı tenezzül edip de çöp mavnalarına doğ-
ru kanat çırpılmazdı. Tembel miydi, şair miydi bilmem
ki?..

Hikâyem güzel olmuyordu. Farkındaydım. Ama, yavaş yavaş açılacaktım. Ateş kor kesilmişti. Ay çıkmıştı. Baktım Sotiri'ye; kafası düşmüş, o da uyumuştu. Ben bütün gece uyumadım. Martılar simsiyah, ayın altında dolaşıp durdular. Sabaha karşı iskele sancak ışıkları ile durgun suları bize doğru atan bir vapur geçti. Aman ne güzeldi bu vapur sabaha karşı. Kalafat'ı uyandırdım. Vapuru gösterdim.

— Ne güzel, bak, Kalafat, dedim.

— Sen sahiden kaçık mıydın! dedi.

Kafasını bir iki defa salladı. Bir daha vapura baktı. Bir daha salladı. Yırtık paltosuna girip kayboldu.

HAVUZ BAŞI

Beyazıt Havuzu'nun kenarındaki kanepelerden birine oturmuş sizi bekliyorum. Yaşını almış bir adamın yirmi yaşındaki çocuk kederlerini, sevinçlerini yaşaması ne demektir, diye düşünüyorum: Belki, bir geç olma hadisesi¹. Belki de bir çeşit hazları, kederleri, çocuklukları uzatma temayülü². Ama bu uzayan yaz, kışın gelmeyeceğine alamet³ değil. Kış müthiş olacak, kar yolları kapayacak, bembeyaz ovada ölümlük uzayıp gidecek...

Sizi bekliyorum. Sizi göreceğim; içimde bir şey koşacak. Siz görmeden geçeceksiniz. Ben kederle sevinci duyup dalacağım istediğim âleme. Dünyayı yeniden kederlerle kuracağım. Sonra çarşılardan çarşılara, insan sesleri arasında, her şeyi sizinle kurulmuş bir şehirde dolaşacağım.

Herkesler geçti, siz geçmediniz. Yüzünüzü göremedim. Bayramım, çocukluk bayramım salıncaksız geçmiş gibi gözüme yaş doldu.

1 Hadise: Olay

2 Temayül: Bir tarafa eğilme, meyletme

3 Alamet: Belirti, işaret, iz

Soğuktan mı titriyordum, yoksa heyecandan, üzün-
tünden mi, bilmem. Havuzun suyu bulanık. Kapının
saatleri on ikiyi geçmiş. Kanepelerde kimseler yok.
Tramvay ne fena gıcırdadı! Tramvaydaki adam bir ta-
nıdık mıydı, acaba? Ne diye öyle dönüp dönüp baktı?..
Yoksa kimseciklerin oturmadığı kanepelerde bu saatte
yalnız pek başıboşlar mı oturur? Kimseler âşık değil
mi bu şehirde? Kimseler, bir meydanın kanepesinde
kimseyi beklemeyecek mi, yüzünü bir dakika görmek
için kimsenin?

Önce yanımdaki kanepeye oturdular. Biri kadın,
öteki erkekti. Erkek bana gülümsedi. Halim yok gül-
meye; yoksa tatlı tatlı gülümsemesine karşılık verilme-
yecek adam değildi. Bu selam yerine geçen gülümse-
meye neden cevap vermedim? Sizi bekliyordum. Hâlâ
sizi bekliyordum. Belki de bugün, bu saatte buradan
çıkmayacaktınız... Yoksa hasta mıydınız?

Bir ara, bir başkasında saçlarınızı, yürüyüşünüzü
seyreder gibi olmuş, siz olmadığınızı görünce yeniden
merak etmiş, üzülmüş; sonra, belki de benim burada
oturduğumu tahmin etmiştir de öteki kapıdan çıkmış-
tır, şüphesine düşmüştüm. Bu şüpheden çabucak cay-
dım. O kadar ehemmiyet⁴ verilmeye değer miydim?

Ya hastaysanız!..

Sanki hastaydınız. Koşup yatağınızın başucuna gel-
miştim. Gözlerinizi açtınız. Alnınız terliydi. İki açık
sarı tel, terli alnınızın üstüne yapışmıştı. "Ateşim düş-
müyor" demiştiniz. Şehre koşmuştum. Karaborsalar-

4 Ehemmiyet: Önem

dan ilaçlar getirmiştım. İyileşmiştiniz. Rıhtım boyunca yürümüştük. Taze, kırmızıydınız. Alnınız terliydi. Gü-lüyordunuz. Alay ediyordunuz. Koşuyordunuz, yakala-yamıyordum. Allah esirgesin! Hasta olmayın!

Dört beş saniye içinde bunları düşündüğüm-den adamın selamına karşılık vermemiştim. Dört beş sani-ye bir gecikmeden sonra ben de güldüm. Bunun üzeri-ne adam yerinden kalktı, yanıma geldi.

— Bu caminin ismi ne?

Bir türlü bulamadım caminin ismini, dersem inanır mısınız? Hâlâ sizinle beraberdim. Hayır, hasta filan değildiniz, çok şükür! Beni görmemek için arka yol-lardan gidişinizi görür gibi oldum. İçimi mütevekkil⁵ bir sıkıntı sardı. Kızamıyorum size... Dünyaya kıızıyo-rum. En iyi arkadaşşıma kıızıyorum. —Yok a...— Bu ma-yıstan başka her şeye benzeyen soğuk bin dokuz yüz kırk altı mayısına kıızıyorum. Budalaca gülen kızlara kıızıyorum. Size kızamıyorum. Arka sokaklardan beni görmemek için kaçtıysa beni düşünerekten gitmiştir di-yorum. Hatırladım caminin ismini:

— Beyazıt Camii, canım!

Kadın da yerinden kalktı. Adamın mühim⁶ bir sual⁷ sorduğunu, cevabımın bütün karışık meseleleri halledeceğini bağırarak pek mütecessis⁸ bir yüzle yanı-mıza geldi. Yanına oturdu adamının. Bu sefer o sordu:

5 Mütevekkil: Her işini Tanrı'ya veya oluruna bırakmış, kadere boyun eğmiş
6 Mühim: Önemli
7 Sual: Soru
8 Mütecessis: Gizliyi arayan, gizliyi gözetleyen

— Ali Sofya, hangisi?

— Şu tarafta...

Bir işaretle sol tarafı gösterdim. Anlayamadılar ne taraftadır Ali Sofya. Elimin gösterdiği istikameti⁹ bir türlü kestiremediler. Gösterdiğim yerde kocaman binalar, birbirini kesen, biçen yollar, dükkânlar vardı. Oradan Ayasofya'yı nasıl bulacaklar? Ama ne yapsınlar, çaresiz kabullendiler. Zahir¹⁰ oralardadır, diye akıllarından geçmiş gibi yüzüme baktılar. Son bir defa daha:

— Herhalde ıraktır¹¹, dediler.

— Yok, pek irak değil, dedim.

Adam ellisini aşmıştı. Toprak rengi yüzünde alışılmamış çizgiler vardı.

— Bunu getirdim köyden, dedi.

Çarşafli kadını gösterdi: Sütlaç gibi buruşuk, ufacık gözleri ile yanaklarının elmacık kemiklere rastlayan yerleri pırıl pırıl, dişleri bembeyaz, yüzüne bakınca bir süt kokusu duyar gibi oldum. Bu yüz pembe mi pembe; içinde ne güzel bir kan akıyordu kim bilir...

— Hiç İstanbul görmedi bu. Bakıyor, hoşlanıyor da gülü gülüveriyor. Hoşlanıyor pek. Biz Lüleburgazlıyız. Ben geldim birkaç defa İstanbul'a. Bu gelmemiştii. Camileri gezdiriyorum.

— Taksim'e de bir gidin.

— Gideceğiz. Beyoğlu'nu da görürüz ha? O da, Taksim'e ulaşmadan değil mi?

⁹ İstikamet: Doğrultu

¹⁰ Zahir: Açık, belli

¹¹ Irak: Uzak

— Evet.

— Tramvayla mı, gidelim?

— Tramvayla gidin, ya!

— Ama biz, tonelden geçmek istiyoruz.

— Tonel işlemiyor, kapalı.

— Yaa. Tonel kapalı demek...

Tonelin, kapalı olmasına beraberce üzülüyoruz. Kadın, elinde gazete kâğıdına sarılmış bir şeyi bana gösteriyor:

— Bakır ucuzlamış, ucuza aldık.

— Kaça aldınız?

— Kilosuna... Ne verdikti?.. Dört yüz elli kuruştan verdiler. Te, bak şuna, üç yüz on kuruş verdik. Pahalı değil, değil mi?

— Üç yüz yirmi beş kuruş verdik. Yedi yüz gram geldi.

— Sen beş lira verdin. Ne geri verdi sana bakırcı?

Hesap ettiler. Önce anlaşılmadılar. Sonra anlaştılar. Üç yüz on kuruşa almışlardı tencereyi.

Ben senin gelmen ihtimali olan yola gözlerimi dikmişim. Onlar, hesaplarını yapmış, havuzu seyrediyorlar. Ben geçmenizden ümidimi kesmişim. Sizi nerede bulabileceğimi: “Bana bakın! Beni dinleyin, n’olur? Bırakın da bir gün samimi olayım. Söyleyeceklerimi söyletmiyorsunuz. Dinleyeceklerimi dinletmiyorsunuz. Bırakın anlatayım...”

— Bu, dibinden mi kaynar?

— Yok canım! Babacığım, bu pınar mı? Boruyla içine terkos gelir.

Adam yanındakiine dönüyor:

— Borularla doldururlarmış. Dibine boru döşemişler, senin anlayacağın.

Bana:

— Pekiii? Hani bu, suları fişkirtirmiş...

— Bayramlarda, sıcak havalarda... Hava soğuk da ondan fişkirtmiyorlar.

Adam kadına:

— Hava soğuk da ondan fişkirtmiyorlar, anladın mı? Sıcak havada fişkirtirler da insanları serinletir...

Bana da dönüyor:

— Peki?.. diyor. Hani üstüne top korlar da sular lastik topu havaya fırlatır, oynatır durur, öyle de yaparlar mı?

Elli yaşında adam, ellisine yakın kadın, fısıkyeler, toplar... Onlar, benden de çocuk. Seni görememenin sıkıntısı dağılıyor, seviniyorum. Kadın eğilip beni dinliyor. Taksim'den, öteki camilerden, meydanlardan, Boğaziçi'nden, Kız Kulesi'nden söz açıyoruz. Sonunda lakırdılarımız bitiyor. Konuşmuyoruz bir zaman. Ben size bir mısra bulup söylemek istiyorum. Yağmurlu havalardan, dağ yollarından, katırlardan, çingiraklardan bahseden mısralar yok mu yeryüzünde? Bu sırada adam kadınına Kız Kulesi'ni, Haydarpaşa'yı, Selimiye Kışlası'nı anlatıyor...

Bir ara üçümüz de susuyoruz. Mühim şeyler düşünüyor gibiyiz. Hele ben, neler düşünmüyorum: Kapıdan çıkıyorsunuz. Koşa koşa yanıma geliyorsunuz. Kolunuza bile giriyorum.

Tam bu sırada adam:

— Kışın donar mı bu su?

Ne diyeyim ben şimdi? Üzüntüm yine dağılıyor:

— Donar, diyorum, donar da çocuklar üstünde kayarlar.

Kadına dönüyor adam:

— Donarmış, çocuklar üstünde kayarlarmış, diyor.

Ne dersin, sevgilim. Beyazıt Havuzu kışın donar mı? Murtaza Çavuş'la karısı Hacer Ana'ya ben donar, dedim.

SON KUŞLAR

Kış, Ada'nın bir tarafında yerleşebilmek için rüzgârlarını poyraz, yıldız poyraz, maestro, dramudana, gündoğusu, batı karayel, karayel halinde seferber ettiği zaman; öteki yakada yaz, daha pılısını pırtısını toplamamış, bir kenara oldukça mahzun bir göçmen gibi oturmuştur. Gitmekle gitmemek arasında sallanır bir halde, elinde bir pasaport, çıkınında üç beş altın, bekleyen bu güzel yüzlü göçmen tazeyi benden başka bu Ada'da seven hemen hiç kimse yoktur, diyebilirim. -Övünmek için değil!-

Herkesin yeni başlayacak olan altı yedi aylık soğuk hayata kendini şimdiden alıştırmak ve hazırlamak için bir şeyler yapmaya çalıştığı öyle günlerde ben, tembelliğim, hep kaçanı kovalayan huyumla, yazın, o güzel göçmenin peşine düşmüşümdür. Nerede yakalarsam orada kucaklarım onu. Kimi bir çamın gölgesinde durgun ve güneşsizdir. Kimi bir çalılığın kenarındaki çimenlikte bütün eski ihtişamıyla daha yeni başlamıştır.

Yazın daha parça parça, lime lime, bohça bohça eşyalarıyla gitmek için fazla telaş etmediği Ada'nın bu yakasında, hiçbir ev yoktur. Yalnız bir tek kır kahvesi vardır.

Bir küçük koyun hemen beş on metre yukarısında, bir apartman terası kadar ufak bu kır kahvesinin tahta masaları üstünde hâlâ karıncalar gezer, hâlâ sinekler kahve fincanının etrafına konarlar. Bütün sesler kesilmiştir. Kimi gökyüzünden bir uçak homurtusu gelir. İçindeki, şimdi Yeşilköy'e incek yolcuları düşündüğüm, yalnız bu yazıyı yazarken oldu. Ondan evvel de uçaklar geçmişti. Ama hiç, içindeki yolcuların Yeşilköy'e neredeyse inceklerini, daha şu iki satırın sonunda inmiş bile olduklarını düşünmemiştim.

Kahvecinin kendisi sevimsiz bir adamdır. Kahveciden çok, ters bir devlet memuru hüviyeti taşır. Hastalıklı olmasa, doktorlar fazla yorulmamasını salık vermemiş olsalar, dünyada kahveci olmazdı. Tersine, ben bütün ömrümce iyi bir kahve bulamadığım için kahveci olamamışım. Bir kır kahvesi, bir köyün kahvesinin üç beş gediklisi... Bundan güzel bir ömür mü olur, elli altmış senelik yaşama bundan güzel başlar ve biter mi?

Ağaçtan ağaca serilmiş beyaz çamaşırlar bu kadar durgun, güneşsiz, ıslak bir şekilde ılık havada hiç kurumayacaklar. Bu kedi, tahta masanın üstüne çıkmış, köpeğime durmadan homurdanacak mı? Sandalyenin üstündeki vişneçürüğü rengindeki delik çoraplar... Asmanın yaprakları daha yemyeşil. Bizim bahçedeki kurudu bile.

Deniz, Bozburun'a doğru başını almış gidiyor. Uzaklarda görünen, İstanbul'un neresi kim bilir? Sesler neden gelmiyor?

Bir başka uçağın sesi gelmeye başladı. Bizim Ada, uçakların, üstünden geçtikleri bir yol güzergâhı olmalı ki, hep ya üstümden ya da solumdan geçip gidiyorlar. Kedi sustu. Köpeğim gözünü kapadı. Karga sesleri geliyor şimdi de. Vaktiyle bu Ada'ya bu zamanda kuşlar uğrardı. Cıvıl cıvıl öterlerdi. Küme küme bir ağaçtan ötekine konarlardı.

İki senedir gelmiyorlar.

Belki geliyorlar da ben farkına varmıyorum.

Sonbahara doğru birtakım insanların çoluk çocuk ellerinde bir kafes, Ada'nın tek tepesine doğru gittiklerini görürdüm. İçim cız ederdi.

Büyüklerin ellerinde birbirine yapışmış, pislik rengine acayip çomaklar vardı.

Bunlarla bir yeşil meydanın kenarına varır, bunları bir ufacık ağacın altına çığırtnan kafesiyle bırakırlar, ağacın her dalına ökseleri bağlarlardı. Hür kuşlar, kafesteki çığırtnan kuşun feryadına, dostluk, arkadaşlık, yalnızlık sesine doğru bir küme gelirler. Çayırılıkta bir başka ağacın gölgesinde birikmiş çoluklu çocuklu kocaman herifler bir müddet bekleşirler. Sonra kuşların üşüştüğü ağaca doğru yavaş yavaş yürürlerdi. Ökselerden kurtulmuş dört beş kuş, bir başka ökseye doğru şimdilik uçup giderken, birer damlacık etleriyle birer tabiat harikası olan kuşları toplarlar, hemen dişleriyle oracıkta boğarlardı. Ve hemen canlı canlı yolarlardı.

Hele bir tanesi vardı, bir tanesi. Çocukları bu işe seferber eden de oydu. Ökseleri cumartesi gecesinden hazırlayan da... Konstantin isminde bir herifti. Galata'da bir yazıhanesi vardı. Zahire¹ tüccarıydı. Kalın, tüylü bilekleri, geniş göğsü, delikleri kapanıp açılan üstü kara kara benekli bir burnu, deriyi yırtmış da fırlamış gibi saçları, kısa kısa bir yürümesi, kalın kalın bir gülmesi...

O esmerle sarışın arası isketelerin bir damlacık etlelerinden yapacağı pilavın hazzıyla pırıl pırıl yanan krom dişleriyle nasıl koparırdı kuşun imiğini², bir görseydiniz...

Hani sessiz, zenginliğini belli etmez, mütevazı adamdı da... Konu komşusu da severdi hani. Hiçbir şeye, hiçbir dedikoduya karışmazdı. Sabahleyin işine kısa kısa adımlarla koşarken, akşam filesini doldurmuş vapurdan çıkarken görseniz; iriliğine, sallapatiliğine, Karamanlı ağzı konuşuşuna, basit ama, hesaplı fikirlerine, iki kadeh atmışsa yine basit, sevimli şakalarına karşı, hakkında kötü bir hüküm de veremezsiniz. Kendi halinde, işi yolunda, hesaplı yaşayan bin bir tanesinden bir tanesiydi.

Ama, güz mevsiminde birdenbire böyle canavar kesilirdi. Akşam beş otuz beş vapurunun arka tarafında yerleştiği iskemlesinde, denizin üstüne oldukça mülayim³ bakan gözlerini havaya kaldırır, eylül sonlarına

1 Zahire: Gerektiğinde kullanılmak için saklanan tahıl, aşıklık
2 İmik: Gırtlak
3 Mülayim: Yumuşak huylu, sakin kimse

doğru böyle şairane gökyüzüne bakardı. Birden yüzünün ve gözlerinin parladığını görürdünüz.

Havada ve denizdeki tirşe maviliğin üstünde birtakım esmer damlacıklar görünürdü. Sağa sola oynarlar, sonra bir istikamet tutturur, bu esmer lekecikler geçip giderlerdi.

Konstantin Efendi onların çok uzaktan geçtiklerini görebilirdi. Gözlerini kıstardı. Esmer lekelerin Adalar istikametinde gittiklerini görür, etrafına bakar, bir tanıdık görececek olursa gözünü kırpar, gökyüzüne bir işaret çakar:

— Bizim pilavlıklar geldi, derdi.

Kuşlar pek yakından geçmişse, seslerini taklit ederek kalın dudaklarıyla dişlerinin arasından onlara seslenirdi. Kuşların çoğunca aldandıklarına, bu sesi duyarak, dost sesi sanıp vapur etrafında bir dönüp uzaklaştıklarına şahit olmuşumdur.

Havalar sertleşir, poyrazlar, lodoslar birbirini kovalar, günün birinde teşrinlerin⁴ sonlarına doğru, ılık, hiç rüzgârsız parça parça oynamayan bulutlu, tatlı, sümbüli günlerde, o, en çığırtnan kafes kuşunu nereden bulursa bulur, mahalle çocuklarını çağırır; bin tanesi iki yüz elli gram et vermeyen sakaları, isketeleri, floryaları, aralarına karışmış serçeleri gökyüzünden birer birer toplardı.

Seneler var ki kuşlar gelmiyor. Daha doğrusu ben göremiyorum. Güzün o güzel günlerini pencereden görür görmez, Konstantin Efendi'nin bulunabileceği

⁴ Teşrin: Yılın onuncu ve on birinci aylarına verilen ortak ad

sırtları hesaplayarak yollara çıkıyorum. Bir kuş civıltısı duysam kanım donuyor, yüreğim atmıyor. Halbuki sonbahar kocayemişleri, beyaz esmer bulutları, yakmayan güneşi, durgun maviliği, bol yeşili ile kuşlarla beraber olunca, insana sulh⁵, şiir, şair, edebiyat, resim, musiki, mesut insanlarla dolu anlaşılmış, sevişmiş, açsız, hırssız bir dünya düşündürüyor. Her memlekette kıra çıkan her insan, kuş sesleriyle böyle düşünecektir. Konstantin Efendi mani oluyor. Zaten kuşlar da pek gelmiyorlar artık. Belki birkaç seneye kadar nesilleri de tükenecek. Her memlekette kaç tane Konstantin Efendi var kim bilir? Kuşlardan sonra şimdi de milletin yeşilliğine musallat oldular. Geçen gün yol kenarındaki yeşilliklere basmaya kıyamayarak yola çıkmıştım. Konstantin Efendi'nin günlerinden bir gündü. Gökte hiç kuş gözüküyordu. Evden çıkarken isketemin kafesine bir incir yapıştırdım. İsketem tek gözünü verip bana dostlukla bakmış, incir çekirdeğini kırmaya çalışıyordu.

Onu, ev duvarının bir kenarına çaktığım çiviye asmış, yola çıkmıştım. Kuşlar yoktu şimdi havada, ama yolun kenarında yeşillikler vardı ya... Baktım: Bu yeşilliklerin bazı yerleri sökülmüş. Biraz ileride dört çocuğa rastladım. Yürüyorlar. Yeşilliklerin en güzel yerinde duruyor, bir kaldırım taşı kadar büyük bir parçayı belle söküyorlar, bir çuvala dolduruyorlardı:

— Ne yapıyorsunuz, yahu? dedim.

— Sana ne? dediler.

5 Sulh: Barış

Fukara, üstleri yırtık pırtık yavrulardı.

— Canım, neden söküyorsunuz? dedim.

— Mühendis Ahmet Bey söktürüyor.

— Ne yapacak bunları?

— Yukarıda deri tüccarı Hollandalı var ya hani, onun bahçesini düzeltiyorlar da...

— İngiliz çimi alsın, eksin, mademki herif zengin...

— İngiliz çimiyle bu bir mi?

— Bu daha mı iyi?

— İyi de laf mı? Bunun üstüne çimen mi olur? Hollandalı öyle demiş.

Karakola koştum. Polislere haber verdim. Güya menettiler⁶. Gizli gizli, gene çimenler yer yer söküldü. Mühendis Ahmet Bey'e ceza bile kesilmedi. Belediye talimatnamesinde, yol kenarındaki çimenleri sökmek cezayı mucip⁷ olmuyormuş.

Kuşları boğdular, çimenleri söktüler, yollar çamur içinde kaldı.

Dünya değişiyor dostlarım. Günün birinde gökyüzünde, güz mevsiminde artık esmer lekeler göremeyeceksiniz. Günün birinde yol kenarlarında, toprak anaamızın koyu yeşil saçlarını da göremeyeceksiniz. Bizim için değil ama, çocuklar, sizin için kötü olacak. Biz kuşları ve yeşillikleri çok gördük. Sizin için kötü olacak. Benden hikâyesi.

⁶ Menetmek: Yasaklamak

⁷ Mucip: Gerektiren, gerektirici

TÜNELDEKİ ÇOCUK

Şu insanlara hiçbir şey çok değildir.

Bugünlerde İstanbul nahiyelerinden birinde gecele-
rimi geçirmek mecburiyetindeyim. Saat dokuzdan son-
ra, nahiyede müthiş bir karanlık denizin içinden çıkar,
etrafı doldurur, nahiyeye derin bir uykuya dalar, tüm bu
saatlerde insan arayan serin bir rüzgâr sessiz ve karan-
lık sokakları ve sahipsiz köpekleri, dostsuz kedileri bu-
lur, böylece sabahlara doğru giderdik.

Vaktiyle bir müteşebbis¹ Rum'un mazotla işleyen
iki dinamosu nahiyeye bir elektrik verir; sarı, ölgün
bir *courant continu*², insanları uzaktan hayalen belli
eder ama şeklen hiç belli etmez, çiftlerin kim olduğunu
kimsecikler bilmezmiş. Şimdi belediye ile anlaşama-
yan müteşebbis, cereyanı³ kesmiş. Karanlık sokaklar
08:30'dan sonra nereye giderler meçhul!

1 Müteşebbis: Girişimci

2 Courant continu: Doğru akım (Fransızca)

3 Cereyan: Akım

Nahiye sakinleri ise yalnız karılarını sever insanlar olduklarından evlerine kapanıyor; imana, yarınki davaverelerini pencere kenarlarında cigara içerek düşünüyorlar gibi geliyor.

Yalnız bazan çocukların paçavralara gaz bulayıp karanlığı deldikleri ve deniz kenarlarında bu meşalelerle korkunç kışkaçlı büyük pavuryaları topladıkları görülüyor. Sahil boyu evleri bu egzotik⁴, garip ve şairane manzarayı seyrederek bir dereceye kadar uykularında ışık ve ses işitip görüyorlar.

Nahiyede kolej tahsili yapmış; Fransızca, İngilizce lisanlarını dili gibi bilen bir Türk hanımına bu uzayan, ışiksiz gecelerden bahsettiğim zaman:

— Şu insanlara karanlık çok bile! dedi.

Posbıyıklı Rum balıkçılar, çıplak bacaklı sıska çocuklar, gırtlakları bir karış dışarıya fırlamış Kürt hammallar, doksanlık Rum kadınları, ben, sen, posta müvezzii⁵, o bakkal çırağı... Hepimiz şu insanlardandık.

Ben hanımın yanında, öteki biraz uzakta, beriki manavın köşesinde, güzel ve meyus⁶ bakkal çırağı yokuşun ortasındaydı.

Münakaşa etmedim, neme lazım! Kadın, nahiye müdürüyle senlibenli konuşur. Erkeklere fikir, kadınlara nasihat verir.

O gün İstanbul'a indim. Şuracığa Tüneldeki çocuk müşahademi –o hanım için değil, ben ondan ümidimi kesmiştim– yine Tüneldeki çocuk için yazacağım:

⁴ Egzotik: Yabancı

⁵ Müvezzi: Dağıtıcı

⁶ Meyus: Üzgün

Tünele Beyoğlu tarafından bindik. Bu saatlerde bu taraftan aşağıya kalabalık yoktur. İkinci mevkideyiz. Bir köşede üç asker, beride bir ihtiyar kadın, yanı başında gelini, daha ötede vapura yetişmekten mühim mühim bahseden bir Ermeni grubu, ben, bir de o vardık.

Ayaklarını oturduğu yerin altına mümkün olduğu kadar çekmişti. Ancak dikkat edilirse ayakkabısız olduğu fark edilebilirdi. Daha kalkmamıştı. Birinci mevkii ikinciden ayıran parmaklığın ve peronla yolcu vagonlarını ayıran parmaklığın otomatik demiri kapanıyor, yeni kalkıyordu.

Sonra kapılar, denizden bir balığın nefes alıp vermesini hatırlatan bir iç çekişiyle kapandılar.

O, sağ elinin parmaklarını bükerek kulak memesinin altına koymuş, ağzı açıktı. Öteki eli; kirli, siyah, pis, fakat tırnakları derisinin koyu esmerliğinden olacak bembeyaz, dizinin üstündeydi. Kalem gibi parmakları vardı. Siyah bir mintanın üstünde, yağlıboya hissini veren beyaz denemeyecek kadar açık renk bir takım desenler fark ediliyordu. Sedef bir kopça, kirli ve incecik boynunu sıkmişti. Şimdi yüzüneydim...

Basık bir burun, açık, hayretle açılmış sulu bir ağız, büyük, koyu kahverengi, insani denemeyecek kadar masum gözler; gözlerin beyazlarında da hayret. Saçları karmakarışık, üstlerinde cigara külü var.

Kapılar kapanınca –ben ayakta ve hemen onun yanındaydım– kafasını kaldırıp bana baktı. O zamana kadar ben vaziyetimi almıştım. Ciddi ciddi başka yer-

lere bakıyordum. Evvela gözlerini, sonra kafasını indirdi. Ben yine kendisini dikizlemeye başladım. O kadar belirsiz ve o kadar içten zevkli bir gülüş, dudağını, gözünü ve kaşını yalayiverdi ki...

Tünele binmek sevincini bu on iki yaşındaki çocukta bulabilmek hoş! Belki ben de ilk binişte sevinmişimdir. Birçok sevinen çocuklar da gördük. Ellerini çırpılmışlar:

— Baba, bak! Bak, ne hoş! demişlerdir.

Sevincimizi biz ne kadar belli etmiştik.

Halbuki o, bunu belli etmemeye çalışıyor. Aşağıya doğru titreyerek, sallanarak, gürültülü ayrılıyor. O, bu sefer karşıdaki madamla küçük çocuğu gözlüyor. Onlar ona bakmıyorlar bile. Biraz rahattır. Yine bana bakıyor. Ben gazeteme dalmış görünüyorum. Şimdi büsbütün rahat. Fakat bir şeyler, benim tarafımdan bir bakış sezmiş haliyle yine, yanından karanlığın içinden insanları, ışıkları ve cehennemi gürültüsüyle geçen öteki hattaki vagona karşı, istediği gibi sevinemiyor. Yine o küçük gülüş; o minimini, bedbaht⁷, masum, korkak gülüş. Şimdi uzaktan, Tünel'in Galata tarafındaki kapısının yarımküresinin ağır ağır açılışını seyrediyoruz; o da, ben de. O minimini gülüş eksilmeden devam ediyor. İşte öbür taraftayız. Küçük çocuğun yüzü, soyulmuş bir taze badem gibi parladı. Esmer, adamakıllı esmer bir yüzde bütün bir aydınlık. Sanki yüzünü bir meşale ve bir çağlayan aynı zamanda yıkayıp

⁷ Bedbaht: Mutsuz, bahtsız, talihsiz

aydınlatıyor. Fakat bu o kadar ani bir andı ki yakalayamadım. O büyük ışığın çocuğun içine doğru birdenbire çekildiğini ve yine deminki küçük tebessümün yerine yerleştiğini gördüm. Bu sefer o beni yakalamıştı. Kendisine baktığımı gördü. Yüzünden tebessüm uçup gitmişti. Yüzlerce, binlerce defa Tünel'e binmiş bir adamın, hatta, ya yıkılırsa korkusuyla Tünel'e mecburen binen adamın lakaydisi⁸ ve sıkıntısı üstüne çökmüştü. Kapılar gürültü ile açıldı. Küçük, yine onların da tırnakları bembeyaz, kalem bacaklarını sürüyerek giderken yine ona yetiştim. Şimdi Tünel'in dışındaydık. Evvela buraya nasıl, ne çabuk geldiğine hayretini ifade eden açık ağızla iki kapıyı ve akşam kalabalığında Beyoğlu'na çıkan insanları seyretti. Evet, sanki ağızıyla seyretti. Sonra büyük bir hazla yürüdü.

Arkasından baktım. Pantolonunun geniş ve yırtık paçaları seviniyor. Arkasının büyük dikişlerle dikilmiş ve alt tarafı tamamen sökülmüş yaması bir Tünel'e oturmaktan memnun olduğunu söyler gibiydi.

Kara bacakları kalabalığın içine karıştılar.

Her şeyinden Edirnekapı'da, kışın bir teneke evde ve yazın bir çadırda oturduğu anlaşılıyordu.

Tünelleri insanlar için yaptık. Yokuşlardan lahzada insanlar, yokuşları aynı vakitte çıksınlar diye. Tünel'in kayışı, Tünel'e ilk defa bindiği zaman sevinen bu sevinçci bile belli etmek istemeyen bir çocuk için yapılabilecek bir şey.

8 Lakaydi: ilgisizlik

Eğer
en büyü
sevmen
dimi n
lecek b
caatlar
—
Edi
nel'e r
cama
dim,
göste
bu a
sevir

Eğer bugün biz tünel kayışı yapamıyorsak, bunun en büyük sebebi Tünele ilk binen ve sevinen çocuğu sevmememizdir, demeyeceğim. O zaman hem kendimi methetmiş⁹ olurum, hem de tünel kayışı yapabilecek bir iktidarda olduğum zehabı hasıl olur¹⁰, müracaatlar vaki olur¹¹! Diyeceğim yalnız şu:

— Şu insanlara hiçbir şey çok değil.

Edirnekapı'da bu akşam, bir ana bir çocuğun Tünel'e nasıl bindiği hikâyesini dinleyecek. Çocuk, "Kocaman gözlü bir adam bana baktı da, iyice sevinemedim," diyecek. Yabancılara gülemediği, beyaz dişlerini gösteremediği, duyduğu şeyleri, söyleyemediği şeyleri bu anaya söyleyecek, onlar da Tünel'e binmiş kadar sevinecekler.

LOUVRE'DAN ÇALDIĞIM HEYKEL

Napoli'de; içinde kırlangıç, iskorpit, zargana ve mercanların yüzdüğü kırmızı bakır çemberli meşeden mamul¹ lengerlere; yer yer güneşli ellerini sokan, mavi ketenden pantolonlarını dizkapaklarına sıvamış, buğulu yemiş gözlü küçük satıcıları görmüştüm. Fakat "Napolili balıkçı"ya vatanında rastlamadım.

Berrak ve sanki berrak olduğu için soğuk bir kış günü idi. Arkadaşım oteldeki odama erkenden uğramış; perdeleri çekilmiş loş odamın evvela perdelerini, sonra da camlarını ardına kadar açivermişti.

— Havaya bak, havaya, demişti, daha yatıyor musun?

Metronun ılık ve ozon kokulu havasından Chatelet'de kurtulduk. Evet Paris'teyiz. Nehrin üzerinden bulutlar akıyor. Rıhtımların kıyısında Verlaine'e benzer insanlar var. Paris sabahlarının serseri havası bilhassa bu saatlerde serseridir; akşamlarında, bütün

¹ Mamul: Yapılmış, işlenmiş, imal edilmiş

elektrik parıltılarına rağmen muzlim² bir Baudelaire atmosferini her yerde bulabilirsiniz.

Louvre’u Galatasaray resim sergisini gezer gibi gezdim. “Joconde”un önünde bir şeyler görmeye çalışarak iki dakika durduk. Tarih kitaplarının içindeki resmine bakarken saatlerce düşündüğüm halde ne tebessümündeki³ sırrı, ne de yüzündeki ilahiliği anlayabildiğim bu kadının önünde beynimde bir şimşek çaktı ve kapandı. Hah, dedim, buldum, sırrı keşfettim. Fakat Joconde müstehzi⁴ tebessümünü bir müddet terk ile bana hain hain baktı. Yürüdüm. “Joconde”u sevmiştim. Onu “zekâ” denilen şeyi sever gibi sevmiştim.

“Pêcheur Napolitaine”e alt salonlarda rastladık. Önünden beni zorla ayırmaya çalışan arkadaşşıma hitaben şöylece söylenmişim:

— Şu balık ağını görüyor musun? Baldırların bir kısmını ve çıplak ayağının bir tanesini yarı kapayan balık ağını? Küçük gümüş balıklarının çırpıntısıyla hâlâ yaşar gibi duran bu ağ çoktan eskimiş, yırtılmıştır. Kırmızı bakır rengi çoktan solmuştur. Şu dizlerindeki ağa gülen çocuğu görüyor musun? Çoktan ölmüştür. Ölmeden evvel ihtiyarlamıştır. Bu burun aksırmış, sümkürmüştür. Bu taranmadan rüzgârda güzel saçlar, bir gün tarandıktan sonra bile çirkinleşmiştir. Bir Napolili balıkçının baharını yakalayan artisti kiskaniyorum, ismine bakmayacağım. Yürü geçelim.

2 Muzlim: Karanlık

3 Tebessüm: Gülümseme

4 Müstehzi: Alaycı

Gülerek geçtik. Fakat ben omzuma, pankartından sıyrarak, Napolili balıkçıyı yüklemiştim. Louvre'un bekçileri, bu sırtımda götürdüğüm koca heykeli göremediler. Bu ağır yükün altında terliyordum; omuzlarım ağrıyordu. Etrafıma hayretle bakıyordum. Acaba omuzlarımdaki heykeli kimse görmüyor muydu? Fransa hükümeti yoksa Louvre'u seyircilerin zevk ve hevesine mi terk etmişti?

Kendimi dışarıya zor attım. Haricin soğuk havası, yükümü ağırlaştırmış gibiydi. Arkadaşıma mermer ağların kenarından bir parça tutması için rica etmek istedimse de delirdiğime zahip⁵ olacağından korktuğum için bu tekliften vazgeçtim.

— Allahısmarladık, Georges, dedim. Ben eve dönüyorum. Çok yoruldu.

— Hani "Montmartre"a gidecektik.

— Başka bir akşam, dedim.

Metroya bindiğim zaman yanımdaki boş yere heykeli bırakmadım. Hâlâ omuzlarımdaydı. Oradan ağır ağır vücuduma, içime süzüldüğünü ve bir zehir gibi kanıma karıştığını hissettim. Kalbim vuruşunu artırmıştı. Eve bir sıtma nöbeti içinde vardım, bir kartpostal büyüklüğünde kalmış, erimiş heykeli sırtımdan adeta kopararak masamın üzerine bıraktım ve yatağımın üstüne boylu boyunca uzanıp, bir sıtmalı gibi titreye titreye saatlerce kaldım.

⁵ Zahip [zehap]: Sanma, sanı, zannetme

İYİLİK UNUTULMAZ

Kasaba, coğrafi vaziyeti¹ yüzünden lodosu, poyrazı pek az tutan bir limanda kurulmuştur. İki vilayet², yedi kazanın, otuz kırk nahiyenin³, yüzlerce köyün iktisadi durumu bu limanın işlemesine bağlıdır. Kasaba deniz kenarına yığılmış evleriyle dar sokaklardan ibarettir. Bir ana yolu doğruca gelir, limana dayanır. Bütün dükkânlar, manifaturacılar, bakkallar, berberler kunduracılar bu ana yolun üzerindedir. Limana doğru iner gibidirler. Limanın tam karşısında büyük bir meydanlık vardır.

Kasaba eski zamanlarda kaldırımsız, bakımsızdı. Meydanlarda çamurlar, sular birikirdi. Hele yüzlerce öküz arabasının yığıldığı liman meydanında geceleyin muhteşem bir opera havası eserdi. Türküler söylenir, masallar anlatılırdı.

Büyük çam kütükleri, kambur meşeler alevlerini kara kara tahtalı evlerin sırtlarında gezdirirdi. Öküzlerin büyük, efsanevi gölgeleri dört beş evin birden yü-

1 Vaziyet: Durum, konum

2 Vilayet: İl

3 Nahiyeye: Bucak

zünü kaplardı. Bir kuyruk darbesi Sarmısakzade'nin damının üstünden kayar, bir öküz başı Salâhaddin Ağa'nın alev kırmızısına boyanmış yeni tahtalı kırmızı evinin yüzünde geviş getirirdi.

Kasaba eski zamanda geceleri bir masal havası içinde yüzerdi.

O zamanlar sokak fenerleri daha yoktu. Yalnız Şafak Kahvesi'nin mavi lüksü titrer, parlar, o deminki pişmiş ayva renkli, ballı, masallı renklerin içinde bir çakaleriği gibi ekşi ekşi meydan çamuru ile yağmurunun üstüne düşerdi. Elllerinde fenerle çarşafı kadınlar misafirlige gitmek için meydandan geçemezler, dar kaldırımdan koşa koşa aralık sokaklara, aralık sokaklardan büyük bir kavis çizerek meydanın sağ kıyısına ulaşabilirlerdi. Gece bu ışıkları, bu fenerleri, bu gölgeleri görüp de kendini masallara kaptırmayacak adam yoktur.

Ama sabah olunca iş değişir... Bütün bu meşaleler, fenerler, alevler, kocaman kocaman dev, ejderha hayaletleri söner. Üstüne çiğ yağmış sıtmalılı arabacıların titredikleri cılız, kadidi⁴ çıkmış öküzlerin mahzun, iç ezici bir şekilde düşündükleri, adeta dönüş yolunu düşündükleri görülürdü.

Vilayetin kara çamuru, kazanın kırmızısı, öteki kazanın sarısı, Dolaplı'nın kumu, Kaymaklı nahiyesinin kili gelir bu küçük liman kazasının ortasına yığılırdı. Her mal buradan İstanbul'a gidecek, her mal İstanbul'dan buraya inecek, buradan limansız, istasyonsuz, yolsuz vilayetlere kazalara dağılacaktı.

4 Kadit: İskelet

Şimdi o eski liman meydanı park olmuştur. Çarşı-
nın limana inen tek geniş arnavut kaldırımli yolu da
asfalt yapılmıştır. Bunu yapan belediye reisine bütün
kasaba hayrandır. Bu asfalt yol yüzünden tam yirmi
sene belediye reisliğini uhdesine alan zat⁵ çarşıdan ge-
çerken herkes dükkânının önüne fırlar. Bir:

— Nasılsın, Rıza Çavuş?

Lakırdısına can, mal bağışlanabilir.

Bir gün bu belediye reisinin aklına tuhaf bir fikir
geldi oturdu. Limana erzak getirip götürün öküzü ara-
baları, kasabanın medarı iftihar⁶ asfaltı çamur içinde
bırakıyorlardı.

Kasabanın belli başlı ailelerinin çocuklarının bisik-
letleri kayıyor, eşrafın⁷ ara sıra bağ başına giderken
bindikleri faytonlar geleni geçeni, dükkânları zifos⁸
içinde bırakıyordu. Buna çare düşünen belediye reisi
öküzü arabalarının limana gelmek için geçtikleri asfalt
yolu, bunlara kapamanın en cezri⁹ çare olduğunu dü-
şündü.

Belediye çavuşlarını şehir haricindeki şoselere dikti.
Şehre araba sokmadı. Hemen o gün asfalt pırıl pırıl
yıkandı. Bisikletli esnaf mahdumları¹⁰ fiyaka yaptılar.
Akşamüstü –şimdi kasaba elektrik içinde yüzüyordu–

5 Zat: Kişi

6 Medarı iftihar: Övünülen, onur duyulan, iftihar edilen şey
veya kimse

7 Eşraf: Bir yerin zenginleri, sözü geçenler, ileri gelenler

8 Zifos: Yerden sıçrayan çamur

9 Cezri: Köklü, radikal

10 Mahdum: Erkek evlat, oğul

asfalt parıl parıl parladı. Dükkânlar vitrinlerini yıka-
dılar. Her taraf tertemizdi. Bir hafta müddetle bütün
çarşı esnafı, hatta kaymakam, hatta muteber¹¹ tüccar-
lar akşamüstleri şıkır şıkır yolda gezinip durdular. Pan-
tolonlarında eve döndükleri zaman bir dirhem çamur
yoktu. Bir hafta on gün kimse bu işin bir budalalık, bir
delilik olduğunu anlayamadı. Şehir adeta bir bayram
havasına büründü.

Bu işi ilk sezen küçücük bir komisyoncu oldu. Yüz-
lerce araba şehir dışında bekleyiyordu. Köyler gazsız,
tuzsuz kalmıştı. Vilayette valinin otomobiline giden
bir varil benzin bile daha varmamıştı. Komisyoncu,
kaymakam beye çıktı. Vaziyeti anlattı. Eğer arabalar
bu yoldan gelmezse şehrin üstünden onlar için bir baş-
ka yol yapmaktan başka çare olmadığı, yahut da şehir
nüfusu kadar bir hamal gücüne şiddetle ihtiyaç hasıl
olduğu kaymakama anlatılınca adam anladı. Hiç ak-
lına gelmemişti. Herhalde belediye reisinin de aklına
gelmemiş olacaktı. Yoksa meneder miydi?

Çarşı esnafı ufak tefek mallarını şunun bunun sır-
tında dükkânlarına getiriyorlardı. Onlar için bir mese-
le yoktu. Fakat artta dört vilayet, on kaza, yüzlerce köy
vardı. Ardiyeler ağız ağıza dolmuştu. Kaymakam bey
soluğu belediye reisinin odasında aldı. Vaziyeti kendi
tabiri veçhiyle¹² ariz amik¹³ anlattı.

Belediye reisi direndi:

11 Muteber: Saygın, itibarı olan, hatırı sayılır, sözü geçer

12 Kendi tabiri veçhiyle: Kendi yorumuyla

13 Ariz amik: Enine boyuna, her yönü ile

— Efendim başka yollardan geçsinler. Şehir temizlik ister. Ben de burada bu temizlik için oturuyorum. İsterlerse sırtta taşısınlar, ben karışmam, bu arabalar asfalttan geçemez, diyordu.

Kaymakam yüzlerce arabanın şehir dışında beklediğini, hatta komisyoncudan öğrendiği şehrin bugünkü refahının, parkının, asfaltının bu arabalar, bu sarı, kırmızı; kumlu, killi çamurlar yüzünden olduğunu anlatmaya çalıştı. Belediye reisi:

— Ya ben, ya arabalar!.. diye direndi.

Kaymakam bey, belediye reisini daha fazla sıkıştıramazdı. Memleketin en sevilen adamıydı. Ama başka bir çareyi hal de düşünemiyordu. Hükümet önüne yığılmış arabacılara komisyoncu delaletiyle¹⁴ şehre hücum edip girebileceklerini, kendisinin hiçbir işten haberi olmayacağını söyledi. Kendisi makamına girip oturdu.

Nihayet öküz arabaları asfalt yola gübrelerini, kumlarını, killerini, çamurlarını dökerek mağrurane şehre girdiler. Kasaba çarşılarını mahut¹⁵ gıcirtı bir öğleüstü doldurdu. Esnaf suratını astı. Belediye reisi istifayı bastı. Dairesinden kahramancasına çıktı. Şehir esnafı şekercisinden tutun da berberine kadar iki sıra durup kendisini alkışladılar.

Yine kimse aklına bu şehri yapıp edenin, daha da yapıp edecek olanın şu beğenmedikleri öküz arabaları olduğunu, onların paltolarına, eteklerine sıçrattıkları

14 Delalet: Kılavuzluk, aracılık

15 Mahut: Bilinen, adı geçen, sözü geçen

sarı, kırmızı, kara çamuru öpmeleri, süpürmemeleri
lazım geldiğini düşünemedi.

Belediye reisi işte bu iktisadi sebepten mahzun,
mağrur¹⁶, kahraman evine döndü. Fakat esnaf onun
bisikletlere yaptığı iyiliği unutamadılar. O bir daha şı-
kır şıkır parladığını göremeyecekleri asfaltın bir daha
gölgelerini bile göstermeyeceğini anlayınca eski beledi-
ye reisini mebus¹⁷ seçtiler.

16 Mağrur: Kurumlu, gururlu, kibirli, kendini beğenmiş
17 Mebus: Milletvekili

YAŞAYACAK

En mühim mesele elbette ki balığın çıkmasıdır. Balık, ilk fırtınalarla, ilk soğuklarla başlar. Hâlâ suları soğumamış denizin yüzünde küçücük balıkların peşinde koşan kolyoz, artık daha derinlere inmiştir. İrıp ağı, ancak balık derine ve kıyıya indiği zaman kolyozu çevirebilir.

Çok ayaz günler bir yana, öteki günler sabahleyin ırıba kalkmanın pek şairane olduğu söylenebilir. Ada'nın içinde saat dokuzdan sonra bütün kahveler kapanmıştır. Sokaklarda yalnız rüzgâr, kediler, rüzgârlardan siper sokaklara sığınmış, daha kalabalık yakın adalardan sürülmüş munis¹, bahtsız köpekler vardır. Her sabah saat dört buçukta uyanamayanlar, keyif için senede iki kere ırıba giderlerse, pek zevk duyarlar. Sihatleri yerinde olanlar için bu cins çalışmanın zevkine diyecek yoktur. Tüccar yazıhanelerinde konşimento, sif, fob, kod ve emsali kelimelerden yapılmış beş on bin liralık konuşmalara ekmek parasına harcanmış, içinde

1 Munis: Cana yakın, uysal, sevimli

kolyozların, sardalyaların, uskumru, kraça ve istavritlerin yüzdüğü küfür dolu sesleri değişmek için insanın gözünü hırs, para hırsı bürümüş olmalıdır.

Ben denizi, balığı, balık tutanı, ekmeğini denizden çıkararak insanı çok severim. Yine de, bütün gördüklerime rağmen, yarından çoğunu severim. Ama ben bütünüün iyi olması lazım geldiğini hayal ederim. Sabahın dördünde denizle alışverişe, daha doğrusu kavgaya girişenlerin birtakım dededen kalma haklı ve haksız geleneklere bağlı olduklarını, bu geleneklerin de kayık sahibine arslan payını hak olarak tanıdıktan sonra reis unvanına layık olabilmek için bu gelenekten başka artık hiçbir haksızlığa tahammül etmeyeceklerini, tayfanın ve çalışmanın hakkına büyük bir saygı ve titizlikle göz kulak olacaklarını sanır; reisle mal sahibinin ayrı ayrı insanlar olduğu zaman, reis gözüyle bakılanın tayfa ve kolancı denen insanlara karşı hiç olmazsa bir okyanus vahşi adası balıkçı reisinin hak telakkisi² kadar bir hak tanımış olacağını umar; bu gece yarısından hemen sonra çıkılan tatlı işin babadan oğula geçen kanunlarıyla idare edildiği zehabını³, hatta idealini düşünür; ortalıkta daha hiçbir aydınlığın, sabah sisinin bulunmadığı saatlerde –çok erken yattığım için– uyanmışım zaman, bu mesleğe girenlerin dünya yüzünde aldıkları “balıkçı” ismine derin bir sevgi ve saygı duyar; yatağın içinde, ateş gibi tayfalar, erkek reisler, namuslu kayık sahipleri ile dolu bir ada hayaliyle yeniden uyur-

2 Telakki: Anlayış

3 Zehap: Sanma, sanı, zannetme

dum. Belki de yarının haklı ve insan dünyasının bir gelenek ve görenek ikizi ile hak telakki veya fikrinin uyuşmasından doğacağı güveniyle umut içinde kendi kendimi aldatır, yeniden uyumaya çalışırdım.

İşi sonraları öğrendim: Kayıktaki tayfa, kolancı tayfadan çalışıyor; mal sahibi ile reis uyuşuyor, olmazsa mal sahibi olup her seferinde tayfa hakkından dört pay alıyor. Voli parası denilen, bir türlü ödenemeyen bitmez tükenmez bir parayı tayfa hakkından çıkarıyor; bu paradan hiç balığa çıkmayan muhtarla parti kâtibine pay ayırıyor... Akşamüstü Balıkhane'den paralar ve hesap geldiği zaman, Süleyman peygamber gibi oturuluyor, görünüşte santim oynamadığı besbelli bir eda ile namussuzca pay dağıtılıyordu. Ama o zamanlar daha bunları bilmezdim. Uyku ile uyanıklığımın arasında o insanların sesleri gelirdi. Her şey şairaneydi. Üstünden daha sabah sisi kalkmamış, ılık ılık tüter gibi durgun deniz, pırıl pırıl başı havaya kalkmış, yine baş tarafına mavi zemin üstüne gümüş yaldızla yapılmış Bedri Rahmi balıklı, Matisse çiçekli kayık, bilekleri boğa başı bükecekmiş gibi kalın ve kıllı hamlacılar, kışta; ağarmış kasketinden lif lif ağarmış saçları fırlayan reis; mantarları ile taşları düzenle dizilmiş, güneşte yanmış çocuk derisi renkli ağlar... Biraz sonra ağların deliklerinden kafalarını çıkarıp balık şeklinde, gümüş Noel Baba oyuncakları misali parlayıp titreyecek sardalyalar...

Kolancılar kıyıda "voli mahalli"ne doğru giderlerken kayık da, denizde onların peşi sıradır. Üç beş san-

dal, ırıp kayığından evvel yola çıkmıştır. Veli yerinin çakılında önce ayak sesleri, sonra denizde ve karada insan sesleri. Kayık büyük bir yarım daire çizmiş, komlan iki taraftan verilmiştir. Şimdi birdenbire dibindenmiş gibi ışığı veren bir koyda, uyuyan insanları uyanık balık çekiyor. Kimseler şarkı söylemiyor, ama ister bir şarkı şimdi. Ağda balık olmalı, ağır; bir türkü ister. Hem öyle ki, zayıf tayfalardan biri fazla çalışmadığı için küfür yemeden, payı kesilmeden bir türkü tutturursun. Sonra bu türkü içinde kayık ve beraber gelmiş sandallar tıklım tıklım yüklü dönsünler.

Balığın çok tutulduğu günkü dönüş, manzara yönünden, balığın hiç çıkmamış olduğu günkü kadar ağırbaşlı olmadığı için, ben –haksız olarak– kendi payıma kayıktakilerin bu coşkun halini sevimsiz bulurum. Nerede o balığın çıkmadığı günkü kayığın uzaktan görünüşü. Vekar, sükûn, temkin⁴ baştan kıça, kürekerden ipe, ağdan mantara kadar için için işlemiştir. Senelerden beri refah, servet, şeref içinde yüzmüş asilzadelelerin bir ayaklanmada ölüme gittikleri zamanki yüz çizgileri, balığın çıkmadığı günler kayığın baş ucundaki çiçeklerden sızar gibi kayık insanlarını sarmıştır. Yine aynı ayaklanmadaki ters hava; coşkunun muvaffakiyetinin sevincinden doğma –elbet mazur görülmeye layık– yılışık hava, balık çıktığı günler kayığın içinde göbek atma, zıplama, çirkin seslerle haykırışma, radyo şarkısı söyleme halinde kendini gösterince, uzun sene-

4 Temkin: Bir işin sonunu düşünerek ölçülü, tedbirli davranma

ise boyunca ya
mişim gibi canır
Belki de bu hal
sınlarına vergi
sahte faturalar
miri⁶ hirsızın,
tekerin⁷ sevinc
çesit sevince.
madık ki. Dü
madan gülme
ce sevincin g
bu halinden
sefalet, has
yuvarlağın
nasıl irkil
bu uzakta
benim gib
bu sevinc
zaman y
muş çe
karıştır
Yüz
köylüle
hıydı.

5 K
d
6
7
8

ler boyunca yaptığım sululukların kefarecini⁵ ödermişim gibi canım sıkılır. Hakkım olmadığını bilirim. Belki de bu hal yalnız benim bulunduğum adanın insanlarına vergi bir şeydir. Yine bilirim ki, bu sevinç ne sahte faturalar düzmüş ithalatçının, ne yakalanmamış miri⁶ hırsızın, ne de kalay veya kauçuk saklamış muhtekirin⁷ sevincidir... Bilirim ama, biz alışmadık ki bu çeşit sevince. Bilemeyiz ki bu çeşit sevincin tadını, tatmadık ki. Düşünmeye başlayalı beri bir gün sarhoş olmadan gülmedik ki. Böyle irkiliriz işte dışardan görünce sevincin gösterisini. Meselesi ekmeğinde olanların bu halinden, meselesi insan, gökyüzü, yeryüzü, ölüm, sefalet, hastalık; incir çekirdeğinden başlayıp dünya yuvarlağındaki en manasız meseleye kadar çıkanlar nasıl irkilmez ki? Belki de kayıktakilere de dokunur bu uzaktan seyri sevincin. Dokunur ne demek? Onlar benim gibi kıyıda olsalar, baba fırını has çıkaranların bu sevincine, sunturlu⁸ bir de küfür savururlardı. O zaman yerden göğe kadar hakları da olurdu. Balık tutmuş çelebi sevinciyle ırıp tayfasının sevincini birbirine karıştırmamak lazım.

Yüzlerce güzel ama uyuz kedinin kıyıda beklediği, köylülerin balıkçı sevincinden çıktığı ılık bir kış sabahıydı. Kayık yanaşınca bulutlardan sıyrılan bir parlak

5 Kefaret: Bir günahı Tanrı'ya bağışlatmak umuduyla verilen sadaka veya tutulan oruç

6 Miri: Devlete ait

7 Muhtekir: Vurguncu

8 Sunturlu: Yaman, adamakıllı, dehşetli

güneş lebalep⁹ sardalya dolu kayığı; ellerine, saçlarına, yırtık çizmelerine balık pulu yapışmış kayıkçıları bir aydınlatış aydınlattı... İri, sıhhatli insanlardı çoğu. İçlerindeki iki sıska Kürt çocuğu bile, gülen dişleriyle hiç olmazsa sağlamdılar. Şimşir hücum motoru da gelip kayığın yanına yanaştı. Büyük kepçelerle motora aktarma edilen sardalyanın bir kısmını ağlardan kurtarmaya çalışan insanlar şakalaşıyorlar, gülüşüyorlardı. Ağın haline diyecek yoktu. Hemen her deliğinden bir sardalya kafası fırlamış, gümüş tenleri yaprak yaprak titriyordu.

— Vay anasını! dedim içimden.

Güzel iş balıkçılık: En aşağı iki bin kilo, bir buçuk papelden gitse, üç bin papel!

İşte o dakika, pay meselesi hatırıma geldi. Ama bu mühim meseleyi düşünmemle, keyifle çalışanları hiçbir şey düşünmeden tekrar seyre dalmam bir oldu. Pay kepazeliklerini neden sonra sorup öğrendim. Çalışanların içinde bir İmrozlu Rum vardı, elli yaşlarında kadar. Saçı dökülmüş kafasından, alelade boyu posundan umulmayan bir ustalıkla çalışıyordu. Adamı hayranlıkla seyretmemeye imkân yoktu. Çalıştıkça açıldı, gelişti. Çalıştıkça bir kudret heykeli hali aldı. Paltomun içinde üşüyen benliğime, içimden bir tükürüş tükürdüm. Bir ara baktım ki, adam, Tanrı Zeus'un bir ölümlü balıkçı kızla macerasından doğma bir yarı tanrıdır. Onda birçok şeyler silinivermişti. Biz ölümlülerin çocukları ihtiyarlar, uyuşur, tembelleşir, sersemleşir, çirkinler, şu

9 Lebalep: Ağzına kadar dolu

olur, bu olurduk. O, birdenbire elli yaşını vücudundan sıyırıp atmıştı. Çalıştıkça yüzü değişti, pazuları şişti. Buz gibi kış gününde terliyordu. Gömleğini çoktan atmış, bir atlet fanilasası ile kalmıştı. Saçı dökülmüş elli yaşındaki insan kafası bu adalenin kudreti, çalışma denilen şeyin sevgisi ile yaş denilen insan uydurması bir anlayışı, bir hamlede silivermişti. Sanki şimdi o, hatta saç dökülmüş kafası, geniş, çizgili alını, tıraşı uzamış, rengi az buçuk atmış yüzüyle bile yaş mefhumunu¹⁰ insanlığından ceketini, gömleğini sıyırdığı gibi sıyırmıştı.

Böyle bu minval¹¹ üzere çalışıp şarkı söyleyerek bin sene daha yaşayabilirdi. Dökülmüş saç, elli yaş, bir çocukluk alameti ve yaşıydı sanki. Sanki daha dün, daha birkaç senedir insanlığa doğmuş, çalışmanın zevkli bir şey olduğunu, insanı bambaşka ettiğini anlamıştı. Önünde daha çalışmak üzere beş on yüzyılı vardı.

ORMAN VE EV

Haleplizadelerin ormanı “Dokurcun suyu”nun buz gibi sularından aldığı kuvvetle büyüyen levent kavaklardan başlar; sırasıyla meşe, ayva, köknar ve çamlarla biterdi. Tam 1400 metreye çıkan bir dağın tepesindeki kırmızı derili kayalara varıncaya kadar bu orman bir denizdi. Kavakların tepesinde sergüzeşt¹ arayan köy çocukları, bir transatlantiğin yolcuları yere baktıkları zaman sığ ve berrak denizlerde derinliğin acayip renk ve balıklarını, ziyanın suyun içinde yaptığı helezonları nasıl seyrederlerse Dokurcun suyunu ve çimenleri kavakların tepesinden öylece seyrederlerdi. Ata biner gibi bindikleri bir daldan ayaklarını salladıkları zaman Dokurcun suyu kabarmış ve onların çıplak ayaklarına kadar çıkmış sanırlardı. Onların bazan bu mevhum² suya balıklama atlayacaklarını zanneden avare ve tarlasız köylüler korkarlardı.

1 Sergüzeşt: Macera

2 Mevhum: Gerçekte olmayıp var sanılan, var diye düşünülen, kuruntuya dayanan

Haleplizadelerin ormanı hakikaten bir denizdi. Bu denizin sathı kavakların tepesine çıkmış kel çoban çocuklarının ayaz kafalarından bir iki metre daha yükselirdi. Sonra oradan bir tek dalga halinde ta 1400 metrenin kızıl derili, insan kafalı, hayvan vücutlu kayalarına kadar tırmanırdı. Tırmanan ve göğe doğru yükselen deniz olur mu? Yelkensisiz, balıkçı gemisiz, transatlantiksiz deniz olur mu? Hepimiz olmadığını biliriz. Fakat yine hepimiz Dokurcun Köyü'ne gelmiş hassas köy hocaları, cürmümeşhuda³ çıkan müddeiumumiler⁴, kazaya dağ kenarlarından iyi su getirtmek için yaylı arabalarda gezmeye çıkmış kaymakamlar, mühendisler ve belediye reisleri de benim gibi Haleplizadelerin ormanını bir denize benzetmişlerdir. Bütün bu anonim teşbihin⁵ karşısında yeni bir vasıf bulmak için uğraşmama lüzum yoktur. Haleplizadelerin ormanı bir denizdir. Bir Marmara denizinden daha zengin, daha kesif⁶, fakat daha keşfedilmiştir. İşte bu kadar.

* * *

Ev:

Beyaz köknarların araba araba taşındığı kasabaya orman bir öküz arabası süratiyle 48 saattir. Bir öğleyin çakır mandaların çektiği taze çam kokulu, ağır

3 Cürmümeşhut: Suçüstü

4 Müddeiumumi: Savcı

5 Teşbih: Benzetme

6 Kesif: Yoğun

arabaya binersiniz. İki gece yıldızları sayarak kasabaya varırsınız. Arabacı büyük bir ardiyenin önünde "deh ayı"larını durdurur. Çakır mandalar eğer yağmur yağmışsa kasabanın çamurlarına mesut uzanırlar. Arabacı önlerine kuru otlar atar. Onlar isteksiz ve iştahsız fakat doymadan yerler.

Sonra tahtaları birer birer arabacı ardiyeye taşıırken kafanızı kaldırıp ardiye damlarının ötesinde beyaz bir konak görürsünüz. Üslupsuz, biçimsiz bir binadır. Yalnız, beyazlığı bir mana ifade eder. Kafesli pencerelelerinden ötesini insan tahayyül⁷ bile edemez. Halbuki bütün kasaba evleri gibi bir sofa, beş oda, bir mutfak, bir hamam, bir de arkada iki dönümlük yemiş bahçesinin gölgeliğine asılmış nişastalar, pestiller ve tarhanalar kuruyan bir balkondan ibarettir. Bütün kasaba evleri gibi dedim. Böyle demekle bütün kasaba evlerinin bir sofa beş oda, bir sofa yedi oda olduğunu kastedtim. Öyledir. Fakat ben ev deyince kasabada dört beş tane zengin evini kastediyorum. Zaten öte tarafına ev demiyorlar. Kulübe diyorlar. Ardiye damlarının arkasından gözüken beyaz konağı iyice görebilmek için yan çıkmaz sokağa sapılır. Oradan yüz metre kadar yürüdükten sonra solunuza rastlayan ahşap kitleye dikkatle bakmalıdır. İşte on dokuz ayak mermer merdivenler... Mermer merdivenlerin kenarlığı yeşil çubuklarla örülü; yeşil çubukların sivri uçları bir iki parmak sarı yaldızla kaplı. Güneş varsa eğer sıcak ve şaşalı bir yaz öğlesi ise bu demir çubukların uçları cami alemleri

7 Tahayyül: Hayalde canlandırma

gibi parlar. Zaten kuyrukları geniş bir gökyüzüne bakan hilaller çubukların sivri uçlarında birer minyatür halinde görünür gibi olur. Ve siz İstanbullu iseniz bu yaldızlı çubukların altında birer Süleymaniye kubbesi görmek için muhayyelenize⁸ müracaat edersiniz.

Evin içine gündüz bile olsa, girmek mümkün değildir. Zaten bu çıkmaz sokağa bu evi görmek kastıyla girmek de mümkün olacağını sanmıyorum. Kimse sizi bu görmek fiilinden ötürü mahkûm edemez. Öyle olduğu halde gidip göremezsiniz. Yalnız bazan sokağın çıkmaz olduğunu bilmeyen acemiler evin önüne kadar gelmişler; ve karşılarına çıkan bahçe duvarıyla karşılaşmışlardır.

Bu yazıların sahibi benim de başıma böyle bir kaza geldi. Kestirmeden bir arkadaşın evine çıkmak istedim. Bahçenin kalın duvarı suratıma çarpayazdı. Ters yüzüne dönünce evvela, büyük, biçimsiz ve mimarisiz konağı gördüm. Sonra sağdan sola bir yarım çarkla döndüğüm zaman bir küçük kulübe ile burun buruna geldim. İşte bu küçük kulübe beni çok alakadar etti: Kapıyı vurdum.

Beyaz başörtülü bir kadın; bir cumbanın içinden sarktı.

— Ne var çocuğum? dedi.

— Hanım teyze, dedim. Lûtfi evde mi?

Lûtfi evde yoktu, mektepten daha dönmemişti.

Lûtfigillerin evinin ön kapısı bu çıkmaz sokakta idi. Fakat Lûtfigiller büyücek bahçelerinin anayola açılan

⁸ Muhayyile: Hayal gücü

kapısından işlerlerdi. Ben bunu bilirim. Fakat ardiyelerin kiremitleri ötesinden gözüken Haleplizadelerin evini görmek bende merak haline geldiği zaman Lütfi bana:

— Çıkılmaz sokakta da kapımız vardır, demişti.

Yoksa ben, Lûtfi'nin mektepten daha dönmediğini, bizim mahallede ceviz oynadığını biliyordum.

ALT KAMARA

Vapurun alt kamarasında, havanın en güzel zamanında; martıların suyun üstünde keyifle uçtuğu, uzakların titrediği, rüzgârların uykuda çocuk nefesiyle estiği günlerde kimseler olmaz.

O en aşağıya iner, ceketini kanepelere atar, pantolonunun arka cebinden on bir buçukluğunu çıkarıp kanepeye bırakır, kibriti itina ile paketin üstüne kor ve düşünürdü.

Dünyanın içine kurduğu köşkleri, apartmanları, gazinoları, kadınları ve kış günlerini, çok sevdiği çocukları, kuşları, karıncaları, yaz gecelerini besteleyen kurbağaları, oltanın ucuna takılmış güneşbalığını...

Alt kamaraya inen merdivende şimdilik kimseler yok. Biraz sonra bir veyahut iki kişi merdiveni yarıya kadar inip birinci mevkiin döşemesine ellerini dayayarak, aşağıya, donuk, keten bezlerinin örtüldüğü kanepelere bakacaklar, tekrar yukarıya, sıcak yaz gününü bir bıçak hızıyla kesen vapurun rüzgârını tercihe gidecekler. Yahut da başka biri sakin ve sessiz, yorgun,

adeta mustarip¹ gelecek; ayakkabılarını çıkaracak ve boylu boyunca bir tarafa uzanacak.

Rüzgâr ve denizin sathı, alt kamaranın içine menekşe ışıklarıyla girer; beyaz tavanda bir vantilatör gölgesi halinde dönüp giderler.

Sinekler burnuna, açık kollarına, garip bir hazla açılmış ve sulanmış ağzına girer, konar; ellerini oynatmaya arzusu olmadığı için yüzünün ve burnunun adale hareketleriyle onları kovardı. Sinekleri düşünürdü. Sinekler saniyede 350 defa kanatlarını çırparlar, diye okumuştur. O da saniyede 350 defa hayatı sevmeye, birini okşamaya; saniyede 350 defa bir ballı şeye konmak için çalışmıyor muydu?..

Birdenbire alt kamaraya inen merdivende bir adam peyda² oldu. Altmış yaşlarında vardı. Matruştur³. Elinde birtakım paketler vardı. Fevkalade yorgun gözüküyor, fakat yorgun gözükkenlerin o sarı ve mustarip çehresi kendisinde yoktu. Yorgun, fakat mütebessim⁴ ve memnundu. Gözleri tavandaki deniz, güneş ve deniz âlemi gölgelerinde düşünen adamın ta karşısına gelip oturdu. Derin bir of çekti. Fakat bu of, hayat yükünü kaldıramayan insanların of'undan ziyade; bu sıcak yaz gününde İstanbul denilen bu harikulade şehrin pis ve güzel sokaklarından ucuz şeyler arayıp da yorulmuş insanların sesi idi. Bir adalı yorgunluk ofu!..

1 Mustarip: İstirap ve acı çeken

2 Peyda: Belli, açık, peydah

3 Matruş: Tıraşlı

4 Mütebessim: Gülümseyen, güleç

— Yorgunluk efendi oğlum! Yorgunluk!.. Yaş altmış beş. Ne yaparsın? Yoruluyoruz artık; eskisi gibi değil...

— Bu havada yorulmayacak adam ancak çocuk olabilir beybabacığım.

— Hararet otuzu aşmış. Bilmem, gazete öyle yazıyor.

— Besbelli. Kuş uçmaz bu havada.

— Ama bu sinekler hiç yorulmuyorlar.

— Bir yerde okudumdu efendim, saniyede 350 defa kanatlarını çırpırlarmış. Böceklerin adale kuvveti bir harika imiş beybaba. Bir gramlık bilmem ne böceği iki yüz gram ağırlığında bir demir cetveli çenesiyle tutar kaldırırmış...

— Doğrudur. Karıncaları görmez miyiz? Neleri kaldırmazlar! Kendilerinden ne ağır yükleri... O ne kuvvettir?

Bir müddet sustular.

— Nerede ikamet buyuruluyor?

— Burgaz'da efendim.

— Fena ada değildir.

— Manzara itibarıyla evet, efendim.

— Hakkınız var. Bilirim. Konuşacak adam bulmak zordur. Rumcası da pek bolmuş derler. Bir vakitler mahdum bendeniz bir yazlık oturmuştu. Bir ay şehre inmemiş, biraz kilo almaya çalışmıştı. Geldiği zaman o sessiz, ağzını bıçak açmaz çocuk o kadar çok konuşuyordu ki bizimle... Ne bu hal Nurettin? derdik. Bir aydır Türkçe konuşmadım beybabacığım, derdi, ne yapayım?

Genci uyku bastırıyor. İhtiyar son memuriyetinden, Çanakkale'ye, Çanakkale'den Ankara'ya atlıyordu. Bu arada tekaüt⁵ maaşı almak için bugün indiğini, öteberi için bütün çarşığı gezdiğini söyledi. Genç adam zamanı, hadiseleri, vakaları ve ihtiyarın gününü bir film ve rüya havasıyla dinlemekten ziyade seyre dalmıştı. Vapurun bir iskeleye yanaştığını, tavandaki ışıkların bir sabun köpüğü çıtırtısıyla söndüğünü ve alt kamara-nın birdenbire kararıp serinlediğini duymadı.

İhtiyar, allahısmarladık! dedi, silindi, gitti.

Yatan ve yalnız kalan adama oğlu Nurettin'i, kızı Kevser'i, Çanakkale'deki siper muharebesini, madalyayı, Ankara'daki memuriyetini, Mahmutpaşa'yı ve damat-larını bırakmıştı. Yatan adam Kınalıada'da akşam gü-neşinin içinde yanan kuleli bir ev görüyordu. Yokuşun altında ihtiyar adam gözükür gözükmez küçük çocuklar koşuyorlardı. Elindeki paketlerin birinin içinde çikola-talar vardı. Ötekinde bir siyah gözlük. Nurettin'e hediye; gene aynı paketin içinde ne var bilin bakayım?

— A... Mayo... Ay ne güzel, ne cici şey bu.

Terliklerini giyiyor. Sarnıçtan su çekilmiştir. Ayakla-rını yıkıyor. Boğazın ışıklarını gören pencerede ihtiyar adam, altmış beş senelik ömrünü altmış beş saniyeye indiren bir rüya içinde kendisini yemeğe çağırmalarını bekliyor. Hediyeler unutulmuştur. Yalnızlık ve ihtiyar-lık bir gemi hızıyla meçhul yola düzölmüştür.

— Efendi baba, efendi baba, diye sesleniyorlar, hay-di yemeğe!..

Efendi baba, açık pencereden uçup gitmiştir...

5 Tekauüt: Emekliye ayrılma, emekli

KARANFİLLER VE DOMATES SUYU

Küçük bir çam ormanı. Vakit sabah. Arı, sinek, kuş sesi. Bir siyah gözlükten görülen yerde ve ağaçlarda güneş parçaları. Sonra uzak, göğün kendi renginden biraz daha koyu kıyılara giden hudutlu bir deniz... İşte böyle bir yerde köyün insanlarını düşünüyorum. Kitaplar, bir zaman bana, insanları sevmek lazım geldiğini, insanları sevince tabiatın, tabiatı sevince dünyanın sevileceğini oradan yaşama sevinci duyulacağını öğretmiştiler. Hayır, şimdi insanları kitapların öğrettiği şekilde sevmiyorum. Kitaplar dediğime bakıp da büyük ilmi kitaplar, yahut da dört meşhur kitaptan birisini okuyup iman ettiğim sanılmasın. Şiirler, romanlar, hikâyeler, masallar bana bu ilmi tahsil ettirmişlerdi. Beyinin vapurdan iner inmez çantasını kapam uşaktan iğrenmeyi, sabahleyin altı buçukta tabiatla kavga için sokağa fırlayan adamın çalışmadığını kendi kendime öğrendim. Ama şu sabahleyin altı buçukta tabiatla kavga için sokağa fırlamayan adam, isterse akşama kadar insanları aldat-

mak için didinsin. Kaç para eder! Gözümde, milyonu olsa da, kalp¹ para ile metelik etmez.

Şimdi artık kimi sevdiğimi, kime saygı duyduğumu biliyorum. Günlerden beri kafamı bir adam kaplıyor (işgal ediyor dememek için).

Köyde ona "Kör Mustafa" derlerdi. Bir gözü sola doğru biraz kaymıştı. Sağ tarafının beyazı ile gözkapığı arasına ciğer kırmızısı bir et parçası oturmuştu. Böyle mi doğmuştur? Yoksa çocukken bir şey mi batmıştır?.. Bu arızalı göz, öteki gözden daha parlaktır, daha siyah, daha canlı, daha zekidir. Bana bir kamburu hatırlatıyor bu göz; tuhaf değil mi? Bir kambur insan çirkindir ama bütün kamburlar iyi yürekli, sevimli insanlardır. Arkadaş canlısıdırlar, şendirler. Ne severim kamburları!

İşte Kör Mustafa'nın bu gözü de bir kambur insanın ruh haletini içine sindirmiş, şıkır şıkır, pırıl pırıl, sevimli, çapkın, canlı bir gözdür. Öteki doğru dürüst göz, onun yanında mahcup, sönük, tatsız tuzsuz, pek de kibirlidir.

Kör Mustafa bahçelerde çalışır, gündeliğe gider, sarnıç sivar, dam aktarır, kuyu kazar...

Bizim köyün lodos tarafı gayri meskûndur². Orada fundalar, yabani meşe palamutları, kocayemişler, çalı süpürgeleri bir türlü ağaç haline gelemeyen, ama ağacı taklit edercesine gelişir, birbirinin içine girmiş yaşarlar. Bütün bu fundalıklar Fino Kilisesi'nin malı-

1 Kalp: Düzme, sahte, geçmez (para)

2 Meskûn: İnsan oturan, şeneltmiş (yer)

dir. Kocaman, kirli sakallı, cin gibi bir papaz fundalıkları bizimdir diye arada bir dolaşır. İsteyen olursa ucuza kiraya verir. Ama kimse kiralamaz. Çünkü orman memuru buraları Orman Kanunu mucibince orman addeder. Aralarında üç beş ufacık çam ağacının boğulduğu yabani, cüce, oduna bile gelmez çalı çırpı orman memurunun, Orman Kanunu'nun sayesinde mesut yaşarlar.

Kör Mustafa nasıl becerdi bilmem... Denize diklemesine inen bu çalılığın bir kısmını ne pahasına ayıkladı, biliyor musunuz; tırnakları pahasına. O çalı çırpının sere serpe geliştiği, bu denizlere diklemesine inen toprak öyle taşlık, öyle taşlıktı ki... Sonra Mustafa gündüzleri başka yerde çalışmak mecburiyetinde idi.

Akşam olunca çalılarının arasına sakladığı kazmasını alıyor, gün ağarıncaya kadar söküyor, koparıyor, kazıyordu. Kazdıkça kaya, kazdıkça taş. Bütün bir yaz, bütün bir kış, orman memurunun tazyiki, çalı, palamut, defne, kocayemiş, diken, ot, kök ona karşı koydular. Bu korkunç mücadeleye üç evlek toprak için Mustafa'dan başka bizim köyde kimse girişemezdi.

Kaya bitip de yumuşak, esmer pembe bir funda toprağı bir karış meydana çıkınca bir meşe palamudunun korkunç yılan gibi kökü önüne çıkardı. Onu sökünce orman memurunu karşısında bulurdu. O gidince zehirli bir diken başparmağını şişirirdi. Kazma körlenir, kürek bulamaz, taş yar gibi yığılırdı. İnsan büyüklüğünde bir kaya yumuşak toprağın üstünde, altındaki

bir insan büyüklüğünde cüssesini hiç belli etmeden yosunlu yüzüyle dikilir. Omuzları, tırnakları, ayakları, göğsü, sırtı, bütün kuvveti ile dayanır, onu yener, yı-kardı. Kazma iş görmediği zaman yumruğu, yumruğu yetmediği zaman parmakları, parmakları kalın geldiği zaman tırnakları ile toprağı tırmalardı...

Bir sonbahar günü baktık ki küçük çam ağaçları filizi, körpe diken yapraklarıyla, üç beş kocayemiş çın-gıl çingil yemişleriyle yer yer esmer, pembe, kül rengi toprağı saye³ salar. Biz görenler:

— Bakarsan bağ, bakmazsan dağ olur, dedik.

Bilmedik ki dişle, tırnakla, kanla, canla tabiat deni-len canavarı yenmek lazım gelir. Bendeniz bu mücade-leye şahidim. Mustafa'nın kör gözü hiddetten ala bu-landığı günleri hatırlıyorum. Hey arslan Mustafa, der; uzakta bir çam gölgesinden korkunç kavgayı seyrededim. Bu kavga Romalı esirlerin arslanla dövüşmesin-den şu itibarla farklı idi ki Romalı esir arslana bir çey-rek saat içinde yeniliyordu. Mustafa ejderhayı bir sene içinde, bazen ümitsizlikten, bazen ümitten yeniyordu.

Bir sabah her zamanki çamın altına vardım ki bir köylü kadın, üç yarı çıplak çocuk garip birtakım taşlar, tahtalar, saclarla bir şeyler yaparlar. Bu, her tarafından poyraz, lodos, gündoğusu, keşişleme, yıldız, karayel rüzgârı giren bir evdi. Mustafa arkasına yeşiller giymiş güçlü kuvvetli bir kadın takmış, üç evleğine çizgiler, ocaklar açıyordu.

— Arslan Mustafa, dedim. Su buldun mu, su?

3 Saye: Gölge

— Deniz kıyısında eski bir kuyu vardı. Tuzlu bir parça ama, idare edeceğiz. Şuraya bir sarnıç kazabilsem...

Onu gördüm mü toparlanıyor; hayret, sevgi ve saygı ile bakıyorum. Koca yaylamızın üzerinde böyle milyonlarca insan bulunduğunu düşünüyorum. Yine dünya yuvarlağı üzerinde böyle milyonlarca insanın tırnakları, nasırları, çirkinlikleri, tek gözleri, tek kollarıyla bir ejderha ile kavga etmek için bekleştiklerini düşünüyorum.

Küçük hanımlar! Bugünlerde bir gün nişanlınız size koyu al renkli karanfiller gönderecektir. Dikkat edin, belki Mustafa'nın kileridir. Küçük beyler! Domatesler göreceksiniz çarşıda. Elmalar, ferik elmaları gibi kokulu, şekerli, tatlıdır. Keserseniz içinde çekirdekleri altın gibi parlar. Belki de lokantada bir gün şişelere doldurulmuş bir domates suyu içersiniz ve tadını fevkalade bulursunuz. Yunan tanrılarının ölmek için içtiği nektar lezzetini damağınızda hissederseniz emin olun ki Mustafa'nın domateslerinden bir tanesi içtiğiniz suya katılmıştır.

KINALIADA'DA BİR EV

Kınalıada'ya ömrümde inmedim. Ama orayı öyle severim ki, neden bilmem. Belki de orada kendisiyle hiç konuşmadığım bir arkadaşım oturdu da onun için. Kınalı'nın önünden geçerken hep o arkadaşımın hiç gitmediğim, hiç gitmeyeceğim evini düşünürüm.

Arkadaşım sakın, sessiz, iyi bir kızdır. Sabahleyin ilk vapurla işine iner. Son vapura elinde paketlerle döner. Bazı defa son vapurda beraberizdir. Onun iskele- nin kalabalığında kaybolduğunu, sonra projektörcü ışığını yolcularla karanlık yola tuttuğu zaman az bir şey sallanarak hızlı hızlı sağa saptığını görür, yine kaybederim.

Küçük, kaplamaları simsiyah kesilmiş bir ahşap evde oturduğunu sanıyorum. Evden deniz görünmüyor olmalı. Yahut belki de bir iki penceresinden, çakaleri- ği dalları arasından. Küçük bahçede acıbadem, ayva, nar, hünnap ağaçlarını görürüm. Bahçede bir de çık- rıklı kuyu olacak. Kırkını aşmış, şişmanca, yeşil gözlü bir kadın olan anasını kırmızı elma yüzüyle, küf yeşili gözleriyle görür, ben de severim. Böyle bahçeyi, evini, anasını tarif ederken gördüm sanmayın. Ben görmeden severim bahçeleri, insanları, evleri.

Eve bu küçük bahçeden girilir. Evin alt katında kendileri oturur. Üst katını yazın kiraya verirler. Bir Merem Ana kandili önündeki İsa resminden, küçücük sarımtırak aynaya kadar her şeyde ağır, günlük kokusuna benzer bir Ortodoks hava eser. Evin içinin o kadar temiz olduğunu sanmam. Günlük kokusu odalardan hiç eksik olmaz. Arkadaşım dediğim kızın kendi başına bir odası yoktur.

Onu vapurda ikinci mevkiin tahtaları üzerinde Rumca konuşurken dinlerim. Rumca bir kelime anlamadan ne söylediklerini bilir gibiyimdir.

Akşam saat 10.45'te oraya vardığına göre ancak 11'de yemeğe otururlar. Hemen de yatarlar herhalde. Acaba başucunda bir kitap var mıdır? Bana bir defacık gülmüş olan bu kızın hulyalarına ne karışır bilmem ki. Yemeği nasıl yer? Hızlı mı, yavaş mı? Ne kadar merak ederim. Acaba birçok insanlarda olduğu gibi yemek yerken çirkinleşir mi? Çirkinleşince yüzündeki o iyi, harikulade çizgiler ne olur? Nereye giderler?

Kınalıada'yı bu kızı tanımadan da merak ederdim. İnsanlarını değil. Onları bol bol vapurda görüyorum. Daha çok o vapurdan çıkanlarla birlikte, bu gece yarısı sönük kırmızı ışıklarıyla böcek gibi kabuğuna, kırmızı benekli kabuğuna kapanmış Kınalı'nın evleri ne yaparlar diye? Ne yapacaklar. Her yerde olduğu gibi onlar da dedikodu yaparlar. Yerler içerler, uyurlar.

Evler mi? diye sormayın. Evet, evler... Bunları bildiğim halde eskiden merak ettiğim Kınalı'nın evlerini şimdi büsbütün görmeye can atıyorum. Çünkü orada

bayıldığıım bir kız oturuyor. Ben eskiden Arnavutköyü'nü de böyle merak ederdim. Sonra bir gece gidip gördüm. İki balkonlu bir ev gördüm. Caddelerinden, dereler geçen büyük bir köy. Dört beş köprü. Köprünün birinde sarhoşun biri eğilip kusmuştu.

Şimdi Kınalı'yı da böyle merak ediyorum. Kınalı'nın bir evini. Bir masa düşünelim. Eskimiş muşambadaki boncuklu bir nihalenin üzerine bir sahan konuyor. Bu et midir, sebze midir? Haydi bu meraktan cayalım. Farz edelim ki ettir. İşte dağıldı. Babaya oğula, kıza, benim arkadaşım olan kıza... Yemeği anneleri dağıtıyor. Küçük kız kardeşi büyük zehir yeşili gözlerini açmış sahana değil, sofranın arkasındaki Meryem Ana kandilinin yandığı kapısı çıkarılmış dolaba bakıyor. Karpuz oradadır. Bu akşamki karpuz sarı çıkmıştır. Çekirdekleri simsiyahtır.

İşte konuşuyorlar. Ne konuşuyorlar acaba? Bir vapurun projektörü yarı aydınlık odayı ışık içine daldırıyor. Sevdiğim kız yemek yerken çirkinleşmiyor. O kadar şen, o kadar sıhhatli ki yediğinin farkında olmuyor. Arkadaşımın yüzünde hep neşeli şeyler var. Ağzında bir lakırdı. Ne söylüyor merak ediyorum.

İşte bu yüzden hikâye yazarım. İşte bu merak yüzünden hikâyeci geçinirim. Hikâyelerimi beğenmezler üzülürüm. Beğenirler kızarım. Kendim beğenirim, budalalaşırım. Beğenmem canım yemek istemez. Kınalıada'ya gelince... İşte onu pek merak eder, bir türlü de inemem, bu gidişle inemeyeceğim de...

BİR İLKBAHAR HİKÂYESİ

İlkbahar bir bayram, bir uyanış, bir mucize, bir çılgınlık, olamayacak gibi duran bir şeyin oluşu, ilkbahar şu, ilkbahar bu... Kuş, papatya, gelincik, çayır, çimen, ağaç, çiçek, mimoza, zakkum, su sesi, hindiba, çingene, kuzu... Klasik ilkbaharların içinde hepsi, hatta sülüğün bile yeri vardır. Unuttuklarım da çoktur a, en mühimi nisan, mayıs güneşi.

Yaşı kırkı aşmış bir adamın mevsimler içinde ilkbaharı biraz üzüntü ile duymamasına imkân yoktur. Eski çılgınlıklar nerede? Nerede o, birdenbire bir genç kız elinden, bir genç kız rüzgârından sararma, o yürek çarpıntısı? Şu ömrü mevsimlere benzetenler iyi etmişler doğrusu. Herkesin bir ilkbaharı, bir yazı, güzü, kışı oluyor işte. İnsanın ilkbaharı, öteki hayvanlara bakarsak geç başlıyor. Bir at bir yaşında, hadi hadi iki yaşında ilkbaharındadır. Bir kuzu altı ayda koç olur. Ama insanoğlu ilkbaharını yirmisinden önce pek idrak edemez. Yirmiden evvel idrak edilen ilkbahar, bir yalancı ilkbahardır. Ben böyle bir yalancı ilkbaharın hikâyesini yazıyorum:

Tam otuz sene evvel on iki yaşında idim. Anadolu'nun bir şehrinde bulunuyorduk. Babam memurdu. Şehre bir yaz sonunda gelmiştik. Kötü, insan boyu karlı bir kış geçirmiştik. Sonra bir gün bahar geliverdi. Karlar eridi. Karlar eridi ama, karları eriten güneş değildi, yağmurdu. Bu Anadolu şehrinin ilkbaharı kırkıkindi yağmurlarıyla başlardı. Sabahleyin parlak mavi bir gökyüzünde, ısıtmayan, güneş vurmuş kar gibi soğuk bir güneş görünürdü. Saat daha on biri bulmadan doğudan mı, batıdan mı, kuzeyden mi bilmem, bir kara bulut peyda olur, on dakika sonra bardaktan boşanırcasına bir yağmur bütün gün tıkır tıkır, şakır şakır durmadan yağardı. Odamın penceresinden "Karaçayır" dedikleri bir koyu yeşil ova görünürdü. Göğün her rengini deniz gibi emen bu çayırın renk oyunları da olmasa evden bir deli çılgılığı ile fırlamak işten değildi.

Bütün kış hastalıktan başım kalkmamıştı. Sokağa çıksam başım dönerdi. Bu garip, yağmurlu, kara bulutlu, dörtte üçü kapanık havanın içinde öyle insanı avucuna alıp sıkın bir de ilkbahar, toprak, insan, çayır, ağıl kokusu vardı ki içimden hep bağırarak, ağlamak sonra kaskatı katılıp kalmak geçerdi.

Bir sabah gözlerim tavanda, daha henüz hava karar-mamış, şıkır şıkır dışarı. Yer yatağımda yağmurun ne zaman başlayacağını düşünüyordum. Birdenbire odanın içinden parlak bir kuş geçti. Yatağımın üstüne oturdum. Kuş bir daha geçti. Sonra sağdaki duvarda bembeyaz bir şerit oynadı, kayboldu. Gözlerimi ovaladım. Açtığım zaman duvarda bir parlak daire titreye

titreye, sanki yerine yerleşmeye çalışıyordu. Bu, bir aynanın duvara vurmuş ışığından başka bir şey değildi.

Yataktan fırlayıp pencereye dikildim. Bizim evin yüksekteki bahçesi alttaki evin bahçesine bakardı. Odama ayna muhakkak oradan tutuluyordu. Pembe seftali çiçeklerinin arasına bir hasıra oturmuştu. Arkasına bir sandalye koymuştu. On altı, on yedi yaşlarında bir kızdı. Pencerede kalakaldım. Elindeki aynanın ışığı gözüme değdikçe ellerimi yüzüme kapamıyor, gözlerimi kırpmadan dimdik bakıyordum.

Ertesi gün benim de elimde bir ayna vardı. O ince ince gülerek, gözlerini aynamın aksinden kaçırmaya çalışıyordu. Bu oyun, hiçbir zaman yarım saatten fazla sürmez, o, bahçeden evine saçlarında yağmur damlalarını dökülerek girer, ben yine yatağıma dönerdim. Ertesi gün yine güzel bir sabah başlar, yine önce onun aynası odamın duvarında koşar, sonra yerine yerleşmek ister gibi titreye titreye duvara asılır kalırdı. Yine ben gözlerimi kırpmadan onun ayna ışığına, o, gözlerini güzel elleriyle siper ederek benim ayna ışığıma bakardık. Sonra yine kırkikindi yağmuru başlardı.

Başka hiçbir şeyle ilgim olmadığı için bir sabah evimizin önünde bir yaylı araba durunca şaşırmadım. Yalnız ben ayna oyununda iken annem tarafından yakalandım. Annem garip garip bahçeye, kıza, ayna ışığına, elimdeki aynaya baktı. Bana:

— Haydi, giyin! dedi.

Arabaya atladık. İki parça eşyamız arkaya bağlanmıştı. Babam başka bir yere tayin edilmişti. Yola çık-

tık. Bir ormanın içinden geçerken bulutların arasından bir güneş ormanın yeni yeşermeye başlayan ağaçlarında bir göründü, kayboldu. İçimden bir daha göremeyeceğim ayna ışığı geçti. Hüngür hüngür ağlamaya başladım. Babam:

— Nesi var bunun? dedi.

Ben annemin çarşafına kafamı gömdüm. Annem eliyle, yüzüyle ne biçim bir işaret etti babama bilmiyorum ama hiç ses çıkarmadılar. Bütün hıncımla, kimse bana sus demeye cesaret edemeyeceğini sezerek istediğim gibi ağladım.

Şimdi ilkbaharda odamın penceresine bir yerden kazara bir ışık vursa o gün ilkbahar her insana yaptığı gibi bana da üzüntü ile dolu bir yumuşaklık, bir yerinde duramayış, bir yürek çarpıntısı verir. O zamandan bu zamana tam otuz sene geçti. Kimsenin yüzüne ayna tutmadım. Kimse yüzüme ayna tutmadı. Ama kazara bir ışık, bir ilkbaharda odamdan parlak bir kırlangıç gibi geçiverirse o gün ne ettiğimi bilmem.

SİNAĞRİT BABA

“Cehennem Nişanı”nda beş sandaldık. Güzel bir ocak akşamı. Hava lodos. Denize kırmızı rengin tür-lüsü yayılmış. Çok kaynamış ıhlamur rengindeki yay-van, geniş, ölü dalgalar. Sandallar ağır ağır sallanıyor, oltalar bekliyor, insanlar susuyor...

Otuz sekiz kulaç suyun altındaki derin sessizliğe, dibindeki dallı budaklı kayaların arasına yedi rengin en koyusu girer mi şimdi? Sinağrit Baba döner mi av-dan? Pırıl pırıl, eleğimsağma rengi pullarıyla ağır ağır, muhteşem, bir ilkçağ kralı gibi zengin, cömert, asil ve zalim mantosu ile dolaşır mı kim bilir? Altını, zümrü-tü, incisi, mercanı, sedefi lacivertliğin içinde yanıp ya-nıp sönen sarayını özlemiş acele mi ediyordur.

Sinağrit Baba ömründe konuşmamış, ömrü boyun-ca evlenmemiş, ömrü boyunca yalnız yaşamıştır. Onun kovuğundaki zümrüt pencereden ne facialar seyretmiş-tir Sinağrit Baba, ne oltalar koparmıştır.

Bu akşam kimin oltasını seçmeli de artık bitirmeli bu yorucu ömrü. Daha her yeri pırıl pırılken, mantosu sırtında iken, daha eti mayoneze gelirken bitirmeli bu ömrü. Sonra hesapta bir gün pis bir “Vatos”un, bir sır-

tı renksiz, yapışkan ve parazitli bir canavarın dişine bir tarafını kaptırmak var. İyisi mi muhteşem bir sofraya kurulmalı, bir zaferle dolu ömrün sonunu beyaz şarapla, suların üstündeki başka dünyada yaşayan bir akıllı mahluka kendini teslim etmeli.

Sinağrit Baba oltalardan birini kokladı. Bu balıkçı Hristo'dur; kusurlu adam. Gözü açtır onun. İçinden pazarlıklıdır. Evet, fukaradır ama kibirli değildir. Sinağrit Baba fukaralıkta gururu sever. Öteki oltaya geçti. Kokladı. Bu balıkçı Hasan'dır. Geç. Cart curt etmesine bakma! Korkaktır. Sinağrit Baba cesur insandan hoşlanır. Bir başka oltaya başvurdu. Balıkçı Yakup iyidir, hoştur, sevimlidir, edepsizdir, külhanidir. Ama kıskançtır. Kıskançları sevmez Sinağrit Baba. Geç. Şu olta, hasisin¹ tuttuğu olta. Sinağrit Baba cömertten hoşlanır. Ama bu oltaya bir baş vurmaya değer. Bir başvurdu. Hasisin oltasının iğnesini dümdüz etti. Sinağrit Baba iğneden kopardığı yarım kolyozu çiğnemedен yuttu. Hasis oltasını hızla topladı.

— Vay anasını be Nikoli, dedi, iğneyi dümdüz etti.

Nikoli'nin oltasının yemini kuyruğuyla sarsmakta olan Sinağrit Baba, Nikoli'nin bir kusurunu arıyordu. Onda kusur mu yoktu. Evvela sarhoştı. Sonra ahlaksızdı, kendini düşünürdü ama cesurdu, cömertti, hiç kıskanç değildi. Fukara idi. Kibirli idi de. Sinağrit Baba kibirli fukarayı severdi ama Nikoli'nin kibrini beğenmiyordu. İnsanoğlunda o başka bir şey, gurura pek benzeyen şey, yerinde, vaktinde bir gurur, o da değil,

1 Hasis: Cimri

insanoğlunun insanlığından, ta saçının dibinden, oltasını tutuşundan beliren, isteyerek olmayan, ama pek istemeyerek de gelmeyen bir gurur isterdi. Öyle bir elin oltasını düzleyemez, misinasını kesemez, bedenini fır-döndüsünden alıp gidemezdi.

Beş sandalın beşini de kokladı, beğenmedi.

Sinağrit Baba kayasının kenarında durmuş, lacivert âlem içinde hafifçe yakamozlanan oltalarla, cıvalı zokalardan aydınlanan saray meydanını seyrediyordu. Oltalar gitgide çoğalıyordu. Sinağrit ve mercanlar şehrinin göbeğinde şimdi tatlı tatlı sallanan on beş tane fener vardı. Öteki kovuklardan mercan balıkları çıkıyor, fenerlerden birine hücum ediyor, budalaca yakalanıyorlardı. Gözleri büyümüş bir halde yukarıya çıkarlarken dönüp tekrar aşağıya kadar geliyor, yukarıki dünyayı görmeye bir türlü karar veremiyorlardı. Sinağrit Baba'ya büyüyen gözleriyle, "Bizi kurtar şu lanetlemeden," der gibi bakıyorlardı. Sinağrit Baba düşünüyordu. Gidip o yakamoz yapan ipe bir diş vurdu mu idi, tamamıdı. Ama hiçbirini kurtarmıyor, hareketsiz duruyordu. Sinağrit Baba onları kurtarmanın bu kadar kolay olduğunu biliyordu ama bildiği bir şey daha vardı. O da ister su, ister kara, ister hava, ister boşluk, ister hayvan, ister nebat² âleminde olsun bir kişinin akli ile hiçbir şeyin halledilemeyeceğini bilmesidir. Ancak bütün balıklar oltaya tutulan hemcinslerini kurtarmanın tek çaresinin koşup o yakamoz yapan ipi koparmak olduğunu akıl ettikleri zaman bu hareketin

2 Nebat: Bitki

bir neticesi ve faydası olabilirdi. Yoksa gidip Sinağrit Baba oltayı kesmiş, biraz sonra Sinağrit Baba tutulduğu zaman kim kesecek? Kim akıl edecek yakamozu dişlemeyi?..

Ö sırada büyük büyük ışıklar saçan bir olta aşağıya inmişti. Sinağrit Baba ümitle koştu. Bu oltayı da kokladı. Hiç tanıdığı birisi değildi. Yemi ağzına aldığı zaman bu olta sahibinin, tam aradığı adam olduğunu bir an sandı. Bu anda da yakalandı. Kepçeden sandala düştüğü zaman Sinağrit Baba büyük gözleriyle kendisini yakalayana sevinçle baktı. Sinağrit Baba etrafı kırmızı, içi aydınlık siyah gözleriyle bir daha baktı, bir daha baktı. Birdenbire ürperdi. Hiddetinden ayaklarını yere vuran bir genç kız gibi sandalın döşemesini dövdü. Belki bizim bile bilemediğimiz bir işaret görmüştü kendisini tutan oltanın sahibinde: Bu adam şimdiye kadar hiç imtihan geçirmemişti. Ömrü boyunca, cesur, cömert. Sinağrit Baba'nın istediği şekilde mağrur yaşamıştı. Ama Sinağrit Baba bu adamın ne korkunç bir ikiyüzlü köpek olduğunu bizim göremediğimiz bir yerinden anlayıvermişti. Bütün devirler ve seneler boyunca kendisini tutan oltanın sahibi ne cesaretini, ne cömertliğini, ne gururunu tecrübeye, bir imtihana tâbi tutturmamış, her devirde talihi yaver gitmiş birisi idi. Kimdi, ne idi? Sinağrit Baba da bilemezdi. Ama, belki de ölünceye kadar cömert, cesur, mağrur yaşayacak olan bu adamın şu ana kadar bir defa bile bir imtihana sokulmadığını anlamıştı. Belki de sonuna kadar bu imtihandan kurtulacaktı. Sinağrit Baba böylesine hiç rastlamamıştı.

Ölmeden evvel adama bir daha baktı. Namuslu, cesur, cömert ölecek olan bu adamın hakikatte korkakların en korkağı, namussuzların en namussuzu olduğunu alnında okuyordu. Bu adam o kadar talihli idi ki daha, ikiyüzlülüğünü kendi kendisine bile duyacak fırsat düşmemişti. Yoksa Sinağrit Baba yakalanır mıydı? Sinağrit Baba hırsından tekrar tepindi. Bağırarak ister gibi ağzını açtı. Kapadı. Sinağrit Baba son nefesini, böylece hiçbir insanlık imtihanı geçirmemişin sandalında pişman ve mağlup verdi.

MEKTUP

Ne desem yalan gibiydi. Selviler Arnavutköyü'ne doğru mırıldanıp dururdu. Bir taka İstanbul'a gider; bir yelkenli, böcek yüklü bize doğru gelirdi. Tepelerden, "Kırk katır mı istersin, kırk satır mı?" diyen bir masal cezası havası eserdi.

Rıhtımın kırık taşına oturmuştuk. Bulutlar yıldızlara bir şeyler götürürdü. Beklerdik. Masalımıza aydan çocuklar gelecekti.

Sizi iskelenize bıraktıktan sonra ikinci mevkide oturmuş, dünyada ilk yazıyı yazanı düşünüyordum!

Şiir, muhakkak ki yazının ta kendisi... Orman, deniz, çiçek, yemiş, böcek, kuş, güzel insan olur da şiir olmaz olur mu? Yazıdan evvel, sanırım, resim vardı. Yazı çok sonraları icat edilmiştir diye bir şey söylemeyeceğim. Beni âlim sanırlar da alay ederler! Yazı üzerine hiçbir deneme okumadım. Onun üzerine düşünmek istiyorum. Demek söylemekten usandığımız, konuşmak istemediğimiz bir gün, gizlice; -bakın bu gizlice kelimesini iyi buldum- kendimiz hitap ettiğimizizin yanında bulunmadan, sesimiz işitilmeden söylemek zorunda kalmışız. Bu iş nasıl olur diye düşünmüşüz. Yazıyı belki binlerce, milyonlarca insan okuyor. Ama yazı

bunun için uydurulmuşsa benzemiyor pek... Olamaz; ilk defa birçokları için yazmadık. Kendimiz olmadan, sesimiz duyulmadan başka birisine, bir tek kişiye bir şey söylemek için birtakım şifreler düşündük. Yazı sizin için yazıldı. Bu yüzden uyduruldu. Bir türlü "Seviyorum!" diyemedik. Belki de ilk defa iki kol resmi, iki dudak resmi, sonraları kalbin biçimini öğrenince onun resmine bir ok batırarak derdimizi dökmeye çalıştık. Baş başa, karşı karşıya çoktan riyakâr¹ olmuştuk. Daha samimi olmamız lazım geldiği zaman utandık. Bu utanmadan yazı doğdu. Baş başa konuşurken ne kadar coştuk, neler söyledikse o kadar da hataya düşüyorduk. Yalnız başımıza oturduğumuz zaman kafamız daha başka türlü işliyordu. Biraz evvel söylediklerimize pişman olmuştuk. Bak şimdi ne güzel düşünüyorduk. Düşünmek; yazı düşünmekten doğdu. Konuşurken düşünmüyor muyduk? Düşünüyorduk ama hatalara düşüyor, bir türlü onaramayacağımız haltlar karıştırıyorduk. Sonradan ne kadar pişman oluyor; söylediğimiz, hırsla söylediğimiz bir sözden ne kadar utanıyorduk.

Yazı daha hesaphydı. Hatta yazıyla düşündüklerimizi yeni baştan istediğimiz kadar da düzeltebiliyorduk. O halde demek yazı, konuşmadan daha samimi değildir. Konuşurken elbet daha samimiyiz. Hem öyle, hem öyle değil. Yalan söylemek lazım geldiği zaman kaleme kâğıda sarılanlar olabilir. Ama ilk yazıyı yazan adamın yalan söylemek için yazdığını sanmıyorum. Belki olmayacak hulyalarını söylemiştir. "Ben yalnız-

1 Riyakâr: İkiyüzlü

ken başka türlü düşünüyorum. Sen o söylediklerime al-
dırma! Onlar da yalan değildi ama tashih² edilmemiş
şeylerdi. Bak bugün, dün söylediklerimi yeni baştan
düşündüm, düzelttim.”

Ah bu ilk yazıyı yazan adam! Bu ilk vesikayı bul-
sam; birçok şey öğrenebilirdim. Acaba iki kişi oturup
birtakım remizler³ mi düşündüler? Eğlence için mi bu
iş yaptılar? Yoksa birinin bir derdi mi vardı?

İlk yazı bir erkekten mi kadına yazıldı, yoksa kadın-
dan mı erkeğe? Bana öyle geliyor ki, ayrı iki cins insan
tarafından bir yazı ötekine gönderildi. Bu bir mektup
muydu, yoksa bir şiir miydi? Galiba resimdi. Hem şiir,
hem resim, hem mektuptu. İki dudak resmi mi vardı?
Yoksa iki kol birbirine mi sarılmıştı? İki işaretten mi
ibaretti? Yoksa “Gel kızım” demek için uzun saçlı bir
kadına bir adım mı attırıyor, bir küçük kulübeyi mi
işaret ediyordu? Küçük küçük çocuklar mı yapmıştı?

Ben böyle bir ilk mektubun ağaç üzerine yazıldığı-
nı görüyor gibiyim. Yazanın da okuyanın da heyecanı
bende... Bir erkek tarafından yazılmış diye kabul etti-
ğim bu mektubu okuyan kadın ne kadar şaşırmıştır.
Bu şifreyi nasıl çözmeye çalışmıştır.

Ah bu ilk mektup! Bir elime geçse... Onu ben de size
göndermek isterdim. Sizde ilk yazıyı okuyan kadının
heyecanı, sevinci canlanır mıydı? Ta uzaklardan, adeta
derinlerden ilk okuyanın ruhu başkaldırır mıydı? Ne
gezer!..

2 Tashih: Düzeltme, düzelti

3 Remiz: Simge

Biz artık yazının canına okuduk. Onu nelere alet etmedik. İçimizin, beynimizin güzel, tashihli taraflarını söyleyemediğimiz, söylemeye sıkıldığımız, utandığımız, hem temiz hem de güzel olduklarına inandığımız şeyleri anlatmak için uydurduğumuz bu işaretleri artık kepaze ettik. Yalan söylemek için, birini aldatmak için, bir kötü fikri müdafaa etmek için kaleme sarıldığımız oldu. Bak gör ki, şu insanoğlunun elinde kala kala yine hep güzelleri kaldı. Onun için yazı yazmaktan korkmamalı. Kötüsü üç günlük, üç seneliktir. İyisi tarih olduğundan beri bize kalıyor. Kaybolan yalnız, sevgiliye yazılmış, uydurulmuş ilk mektup... Merak ettiğim hep, o ilk ve en güzel yazı.

SİVRİADA SABAHI

Su üstü karagözüne sabah erkenden çıkılır. Kalafat, yırtık paltosuna girip kaybolduktan sonra uyuyakalmışım. Uyandığım zaman, etraf ışıdı. İçimde bir sevinç vardı. Gözümü hemen kapadım. Bugün tatildi, mektebe gidilmeyecekti. Ben sanki mektepten bıkmış bir mektep talebesiydim. Yaşım on altıydı. Önümde uzun, güneşli, neşeli bir gün vardı. Bir gözümü açtım. Kalafat, olta kutusunu çıkarmış, söylene söylene, paslı bir teneke kutunun içindeki zokaları muayene ediyordu. Öteki gözümü de açtım: Sotiri pantolonunu sıvamış, denize girmişti. Bir kayanın dibinden bir şeyler koparmaya çalışıyordu. Kolunu pazularına kadar suya sokmuştu. Mintanı ıslanınca o da homurdanıyordu. Gerindim. Ortaya bir "kalimera" dedim. Cevap veren olmadı. Sağdaki sepete elimi attım. Ben de oltamı çıkardım. Bedeni yokladım; sağlamdı. Biraz asılınca, zokayı bağıladığım yerden koptu. Kalafat'ın bedeni çürümüş olacak ki, çekip çekip koparıyor, atıyordu. Dönüp bana baktı:

— Bakayım senin zokana, dedi.

Zokayı uzattım. Bir zaman sonra, yüzüme kızarmış gözlerini atar gibi baktı.

— Bununla mı tutacaktın karagözü? dedi.

— Nesi var ki?

— Daha nesi olacak, dedi. İğneyi hırsla çekti; ucu parmağına batmıştı. Tuttu, kanı emdi.

— Bu iğne sallanıyor.

— Biraz önce sallanmıyordu.

— Oynamadın ki...

— Ne diye oynayacaktım?

— Karagöz tutulunca lök gibi, beyimiz tuttu diye uslu uslu gelecek değil ya... Kurtulmaya çalışacak. O zaman da görecektin... dedi.

— Biz de daha yokluyorduk.

— Yalan söyleme, bağlamaya hazırlanıyordun.

— Haydi öyle olsun. Ver bir adamakıllı zoka da takalım.

— Benimkiler de paslanmış. Bir tane zor bela sallanmayan buldum.

— Eee? Biz ne yapacağız?

— Hem bir sandalda üç kişi olta atmaz.

— Sotiri atmasın öyle ise.

— Ekmek paramızı sen mi vereceksin?

Sotiri seslendi:

— Usta, elimi kesti midye, çok kanıyor.

— Yeter, çık artık.

— Çok kanıyor, be usta!

— Doktor mu getirecektik buraya ulan, şimdi diner. Dinmezse tütün basarız. Sen çık sudan, bir kere.

— Amma ters herifsin be Kalafat! dedim.

— Tam uykunun tatlı yerinde sen tut, adamı uyan-
dır da, geçen vapuru seyrettirmeye kalk... Ondan son-
ra uyudum mu sanırsın. Deli mi oldundu? Ne vardı
vapuru gösterecek gece vakti.

— Çok hoştu da.

— Hoşsa kendin seyretseydin.

— Hoş şeyi başkalarıyla beraber seyretmek daha
hoş olur.

Bana:

— Benim hoşafıma gitmez sabaha karşı vapur seyri.

Sotiri'ye:

— Sotiri! Kanıyor mu hâlâ?

— Durdu usta.

— Sana söyledik.

— Ama çok kanıyordu be usta.

— Kanasın... Ayıklıyor musun midyeleri?

— Ayıklıyorum.

— Ayıkla... Sen gelece mi bizimlen, yoksa yumur-
ta mı topıcan yukarda?

— Siz gidin. Benim tam olta tutacak yerimden ke-
sildi parmağım.

— Sen bilirsin. Sotiri, bana bak. Toplama çok yu-
murta. Sakın tekleri alma!

— Neden usta?

— Bozuk olur da ondan. Bilmez misin martı üç yu-
murta yumurtlar da kuluçkaya yatar.

— Ben toplayayım da sonra suda muayene ederiz.

— Peki tazesini nasıl anlarsın?

— Deniz suyuna atarsın. Yüzenini ayırırsın.

— Yüzeni mi tazedir? Yuh ervahına¹! Ulan kaç defa söyledim sana be, dibe çökeni alacaksın diye?

— Peki usta, unuttumdu.

Bir ara yalnız denizin sesi duyuldu. Sonra:

— Midyeler tamam usta?

— Ne çabuk ulan! Yoksa az mı midye topladın?

— Yok usta, dünya kadar. Siz sandalı kendiniz indirirsiniz değil mi usta? Ben gidiyorum.

Cevap beklemeden Sotiri çekirge gibi fırladı. Yukarıdan yabancı kerevizlerin içinden bağıırıyordu:

— Ustaaa!... Bir topal tavşan var, yakalayım mı?

— Elbet yakala ulan, daha duruyor musun?

Bir zaman deniz de sustu. Bir durgunluk, bıçak gibi keskin bir durgunluk yaladı denizin yüzünü, sonra.

— Yakaladım usta.

— Semiz mi?

— Tüy gibi be usta, zayıf hayvan.

— Sakın keseyim deme... Tavşanlar da bizim gibi zil desene.

— Eve götürürüm bunu usta, ha?

— Senin olsun, götür... Dişi mi?

— Erkek, usta!

— Kırmızı mı gözünün kenarları?

— Kıp kırmızı usta, tüyleri de boz, güzel hayvan!

— Getir bir göreyim.

— Şimdi inemem, usta. Buraya çalıya bağladım. İnerken getiririm.

---

1 Yuh ervahına: Yazıklar olsun

— Kaçırma sakın.

— Yok, sıkı bağladım.

Ben:

— Erkek tavşanın gözünün kenarı kırmızı mı olur, Kalafat? diye sordum.

— Yook... Kim demiş onu?

— Sen söyledin ya?

— Ben erkek tavşanın gözünün kenarı kırmızı mı olur, dedim?

— Öyle demedin ama... Demek ben öyle anlamışım.

— Senin anlaman kıtlaşmış reis! dedi. Etrafına bir göz attı:

— Ulan!!! diye haykırdı.

Sotiri çok uzaklardan boğuk boğuk cevap verdi:

— Ne var, usta?

— Sana değil, len?

Bana döndü:

— Nerede ise gün doğacak, geç kaldık, dedi. Tamam mı senin oltan?

Küreklere asıldık. İki çiftte Sivri'nin önündeki akıntıyı zor yarıyorduk.

— Amma da sular var ha! dedi Kalafat.

On adım ötemizde deniz sütlimandı. Ama bulunduğumuz yer âdeta kaynıyordu. Daha ileride denizin yüzünü birdenbire allak bullak eden akıntıya benzer bir çırpıntı peyda oluyor, bu çırpıntı göz açıp kapayıncaya kadar kesiliyor, sonra biraz daha ileride denizin sütliman olduğu bir yerde yeniden meydana çıkıyordu.

— Görüyor
— Balık mı bul
— Üstre küçüci
— ...lerinde de kolye
Martılar ve k
man zaman sıçra
balık kümelerin
kanat çırpıyor
yorlar, bir deni
de, bütün can
kahvaltısının
gizli vahşilik
la canlı kova
al gözükmeye
yutuyordu.
tırnak uzu
tuyor. Suç
denize hi
defa sall
kursağın
kinos,
havala
du. Bi
luğu
bire
sur

— Görüyor musun kolyozu? dedi Kalafat.

— Balık mı bunlar?

— Üstte küçücük, kıraçadan da küçük balıklar, peşlerinde de kolyoz, onun peşinde kim bilir hangi balık?

Martılar ve karabataklar bu, denizin yüzünde zaman zaman sıçrayan, kaynaşan, dalan, yeniden çıkan balık kümelerine doğru hızla süzülüyorlar, batıyorlar, kanat çırpıyorlar, karabataklarla mihal kuşları dalıyorlar, bir deniz üstü canlı sabah kahvaltısı iştahı içinde, bütün canlılar faaliyetteydi. Bu, insana bir sabah kahvaltısının iştahlı hali gibi gözüken kaynaşmadaki gizli vahşilik hiç belli değildi. Milyonla canlıyı, milyonla canlı kovalıyordu. Mavi denizin üstünde bir damla al gözükmeden yüz binlerce küçük balığı büyük balık yutuyordu. Bin tane mikroskobik hayvanı yutmuş bir tırnak uzunluğundaki binlerce balığı, bir kolyoz yutuyor. Sudan sıçramış kocaman bir kolyozu bir martı denize hiç konmadan havada yakalıyor, gagasında iki defa salladıktan sonra üç kere yutkunarak yarı canlı kursağına atıyordu. Hepsinin arkasında bir küçük orkinos, zaman zaman gökyüzüne sıçrarcasına denizde havalanıp yıldırım hızıyla balık kümelerine saldırıyordu. Büyük bir ziyafet, büyük bir düğün sabahı sarhoşluğu küçük Sivriada'nın etrafında dönüyordu. Birdenbire Kalafat haykırdı:

— Sende, muhakkak sakatlık var yahu! Ne dalıyorsun böyle!

— Şu hale bak, Kalafat.

— Hangi hale yahu?

— Millet boğaz derdinde, sabah sabah.

— Hangi millet?

— Balık milleti.

— Öyle ise sen de ibret al reis. At bakalım demiri de biz de zilliği kiralım.

Demiri atıyorum:

— Aman dikkat et! Akıntı fazla ha! Bir yerine takılmasın demir ipi. Vallahi çeker alır içeriye.

Demir gittikçe gidiyor. İp kurşun gibi ağırlaşıyor.

— Ne duruyorsun? diye bağıyor Kalafat.

— Dibi bulamadım ki.

— Onu baban bulamamış... Çoktan bulduk dibi. Akıntı sürüyor sandalı, enayi! Bağla ipi! Sar burun tahtasına iki kere! Dikkat et! Elini kaptırmayasın. Tamam! Geçir o halkadan! Oradan... Oradan... Ha! Küpeşte tahtasının deliğinden de geçir! Düğüm at!..

Sandal da, demir ipi de titriyor, sandal durmadan gidiyor gibi.

— Demir tarıyor galiba Kalafat?

İki tarafına dikkatli dikkatli bakıyor.

— Taramıyor, diyor, tam yerindeyiz, olduğumuz yerdeyiz. Baksana etrafına.

— Tarıyoruz.

Yassıada istikametine dikkatle bakıyor.

— Baksana Yassı'ya, diyor, senin gözün benimkinden bozukmuş be!

Bakıyorum, olduğumuz yerdeyiz.

Zokaları parlatıyoruz; midyeleri takıyor, salıyoruz oltalarımızı suya. Oltalar dakikasında uzaklaşıyor. Sahile doğru uçup gidiyorlar adeta.

— Salma oltayı, yeter! Dur orada. Bir şey vurmuyor mu?

— Yook.

Kendisi ağır ağır oltasını çekiyor.

— Senin yem çoktan gitti balığın karnına! diyor. Dalga geçmeye gelmez arkadaş. Bak benimkine.

Bir yarım kiloluk karagözü iğneden çıkarıp kış altına fırlatıyor. Ben bir tane tutamıyorum. O durmadan balık çekiyor.

— Sen yem yedirmene bak! diyor.

Artık tersliği geçmişti. Acemiliğe gülüyor.

Etrafımızda balık, kuş, daha doğrusu deniz ve gök milleti birbirine giriyor. Güneş uzak kel tepelerin arkasından daha tek sarı ışık salar salmaz, denizdeki kaynaşma bir ihtilal hali alıyor. Kıraçaları istavritler, istavritleri uskumrular, uskumruları kolyozlar, kolyozları palamutlar, palamutları sinagritler, sinagritleri yunuslar, yunusları orkinoslar kovalıyor. Daha doğrusu ben atıp tutuyorum. Kimin kimi kovaladığı, kimin kimi tuttuğu belli değil. Belki de bir parmak kadar çaça, yunus balığını, belki de bir istavrit, bir kılıçbalığını yutuyordur. Bir kaynaşma, bir kıyamet... Hiçbir şey belli değil. Bir şıkırtı, bir oyun, bir bayram, bir savaş alanı...

Kalafat durmadan karagöz avlıyor, ben durmadan oltamın yemini değiştiriyorum. Fenerin yanındaki martıların acı acı haykırışına kafamı kaldırıncaya Soti-

ri'yi görüyorum. O karanlık, fırtınalı gecelerde umutsuz umutsuz çakan fenerin dibine çömelmiş, cigara tütürüyor.

— Hey, Sotiri! diye bağıyorum.

— Hop! diyor.

Ben oltayı sarıyor, sandalın küpeştesine uzanıyorum.

Kalafat:

— Mademki elinden iş gelmiyor. Uyu, uyu! diyor.

Gözlerimi kapıyorum. Rüyama Kalafat karagözler fırlatıyor, Sotiri fenerin dibinden rüyama tavşanlar sıçratıyor.

KORENTLİ BİR HİKÂYE

NOT: Geçenlerde bir Yunan hikâyecisi ile tanıştım. Pek seviştik. O bana hikâyelerini okudu, ben ona. Sonunda bir anlaşma yaptık. Aramızdaki bu anlaşmaya nazaran o benim hikâyemi okuyacak, aradan yirmi dört saat gibi muayyen bir zaman geçtikten sonra konuya ilişmeden istediği gibi yazacak, –isterse aynen de alabilir– imzasını atmakta bağımsız olacak. Ben de onun hikâyelerini aynı şartlarla yeniden yazacak veya aynen alacağım. İmzama atmakta da serbest olacağım. Her hikâyenin başına böyle bir not koyup koymamakta bütünlümesine bağımsız olacağız. Ben bu Yunanistan'ın bir nahiye merkezinde geçmiş hikâyeye –okurken de anlaşılacak ya– hiçbir not koymadan imzama atmaya uygun bulmadım. Onun ne yaptığını bilmem. İsteddiği şekli ihtiyar edebilir¹. Dostumun başka hikâyelerini yirmi dört saat önceden okuyup yeniden yazdığım zaman böyle bir notu ister korum, ister koymam. Bütünü “adapte” edebilirsem hiç lüzum görmem. Ama bu hikâyedeki gibi “adapte”si bana güç

1 İhtiyar etmek: Seçmek

gelirse, ister istemez böyle bir not koymaya mecbur kalırım.

Nahiyyeye ilk geldiği günleri çok iyi hatırlıyorum. Paçası yenmiş pantolonu, dar ceketi, süzük çehresi, düğüm yeri yağlıca kravatu, sokakta bir kara oğlanın fırçasıyla ayna gibi parlatılmış yer yer kahverengi, yer yer çikolata ayakkabıları, rüzgârda mendil misali titreyen pardösüsü gözlerimin önünde bugünkü gibi.

Nahiye müdürleri bir, ilkokul öğretmenleri iki, -başkaları da vardır ya, onları sırası geldikçe anarız— bu iki tip insan, ilk temasta sevimsizdirler. Neden böyledirler, diye düşünürsek buluruz: Halkla, çocuk kendisini idare için başına getirilmiş insanlara karşı içlerinden çok dışlarını verir, bilgilerinden çok bilgisizliklerini gösterir, dostluktan ve sevgiden çok beğendirmeyi ve sevilmeyi imtihan suali gibi ortaya sürerler de onun için. Karşılığını göremezlerse aralarındaki münasebet² alelade, lakayt³ tavrını takınıverir. Fakat o zamana kadarki ilgi ve hareketten bir şey anlamayan idareci kendine üstün süsünü vermiş, bu süsü bir rozet gibi yakasına ilıstirmiştir. Halkın arasında gökten inmiş bir acayip mahluk gibi gezinir durur. Ona süsün ve taktığı rozetin çirkin bir şey olduğunu anlatmaya imkân yoktur. Nahiye müdürü ile başöğretmen için her insan bir çocuk, yahut da kendine kâğıt imzalatırken önünü ilikleyen, elini öpmeye kalkışan biçare bir adamcağızdır.

2 Münasebet: İlişki, ilinti

3 Lakayt: Kayıtsız, ilgisiz

Bununla nahiyeye müdürleri ile başöğretmenlerin kötü insan olduklarını söylemek istemediğimi bilmenizi rica ederim. Çoğu iyi insanlardır. Bu süslerinden ve düzenlerinden öte pekâlâ insanlardır. Ama ben, ilk nazarda ne kadar sevimli gözüksünlerse gözüksünler, onlarla ahbaplık etmekten hoşlanmam.

Nahiyeye yeni gelen bu müdürü sokakta ilk defa görür görmez sevmiştim.

Şurasını söylemeyi unuttum: Kendilerine ne kadar süs verirlerse versinler, vazifelerinde doğru insanlarsa, halk için, çocuk için korkulacak bir şey yoktur. Onların bu hali zahiridir⁴. Vazifelerinde belki bazen fazla bile dürüsttüler. Kabahatleri nahiyelinin ve mektebin insanını anlamamış olmalarıdır. Bu da çok mühim bir şeydir, ama dürüstlükten daha mühim sayılmaz.

Uzattık değil mi? Kısası; bizim nahiyemizin müdürünü, sessiz, münakalatsız⁵, atsız arabasız nahiyenin sokaklarında ilk gördüğüm zaman sevmiştim. Her ne kadar ben onunla fazla ilgilenemiyorsam da, nahiyeye ile ilgimi muhafaza ettiğimden –yani kahvelere çıkıyor, balıkçılarla konuşuyor, madamlara kalimera, kalispera diyordum– yeni müdür beyin dürüst, namuslu bir adam olduğunu işitiyor, “Aferin şu pantolonunun paçaları pörtüklü⁶ delikanlıya...” diyorum.

4 Zahirî: Görünen, görünürdeki

5 Münakalat: Ulaştırma, ulaşım

6 Pörtük: Soğuğun etkisiyle buruşmuş, sararmış (yaprak vb. şeyler için)

Öteki müdür ne korkunç adamdı. Hele ne merhametsizdi. Fukara görmez mi tüyleri diken diken olurdu. Zavallı gördü mü eski komiserliğini hatırlar, veryansın ederdi. Zengin karşısında değişir; ciddi maskesini takar; icabeden yerlerde icabettiği kadar sinirlenerek, yapılan işe ve kendisine önem verilmesini isteyerek, her meseleyi hallederdi. Evet, onun da hakkında bir şey söylememişlerdi. Kanundan, nizamdan ayrılmamıştı. Ama kanundan şöyle bir parça ayrılabilsem, emekliliğime üç sene kaldığını bir unutabilsem diyen halini, belki de ben böyle tefsir⁷ ederdim.

Yeni nahiye müdürü beyle nerede ise ahbap olmak üzereydim. Severim dürüst adamları. Yol göstermek ne haddime; ama benim de kendime göre nahiye hakkında söylenecek bir iki lakırdım vardır. Mesela şu güzün vakit vakit, küme küme gelen kuşları ökse ile tutmayı acaba mevzuat⁸ yasak edemez miydi? Şu iki tane mazlum sokak köpeğini aşilandırıp -yüz bin drahmi vergisi olmasa bahçıvanların, hatta benim bahçeme alabileceğim hayvanları- zehirli köftelerle öldürtmese... falan filan gibi. Yoksa benim nahiyeye şöyle etmek, böyle etmek, asfaltlamak, ağaçlar dikirmek, kanepeler kurdurtmak, güzelliğini bozdurtmamak; bir otel, bir fırın, bir hamam yapılmasını sağlamak gibi projelerim yoktu. Kendisi herhalde bu gibi işleri benden iyi bilirdi.

7 Tefsir: Yorumlama

8 Mevzuat: Bir ülkede yürürlükte olan yasa, tüzük, yönetmelik vb.nin bütünü

9 Hul
10 Ma
11 Cil
12 t

Ben işte böyle, bir iki insanla, bir iki hayvanı felaketten kurtarmak için nahiye müdürüyle ahbaplığı kararlaştırmıştım. Ama o günlerde bir bayram münasebetiyle bütün güzel rozetlerini takmış karşımda görünce “Dur bakalım, ne söyleyecek de ondan sonra...” diye bekledim.

O kadar beylik, o kadar bilmeyerek çalma, o kadar huluskâr⁹ ve o kadar nahiye ile ilgisiz –bütün bunları o kadar samimi ve hararetli bir şekilde inanarak, büyük vatanperver sözler söylediğine emin olarak– laflar etti ki, benim en küçük bir sözümün ona ne kadar gülünç geleceğini düşündüm, irkildim, şaşırdım, ürktüm. “Ya ahbap olsam halim nerelere varırdı?” diye kendi kendime sordum.

Söylediği laflardan hiçbirinin bir nebzecek samimi, bir nebzecek mahviyetkâr¹⁰, bir nebzecek eğilir bükülür, nahiye faydası dokunur ciheti¹¹ yoktu. Boş, büyük lakırdılardı.

Hani bu laflar da söylenebilirdi belki. Bir nahiye müdürü belki de böyle laflar da söylemeliydi. Ama hiç olmazsa azıcık söylediklerinden sıkılan bir hali olmalı değil miydi? Olmazsa, söylediklerine kendisinin de pek inanmadığını ihsas¹² etmeli değil miydi? Hem böyle sözler nahiye müdürlerinden çok, valilere yakışırdı. Şöyle az buçuk mürekkep yalamış bir insanı böylesine

9 Huluskâr: Temiz duygulu, içten

10 Mahviyetkâr: Alçakgönüllü

11 Cihet: Yön, yan, taraf

12 İhsas: Üstü kapalı anlatma, sezdirme, ima

üç nutuk çığına döndürür. Vatanperveri vatansız, gülümseyeni ağlar, bakanı kör, demokrati diktatör edebirdi. "Allah saklamış beni!" dedim.

Ama yine uzaktan uzağa, onun dürüst bir memur olduğunu duyarak, sevdim. Aynı pantolonlar, aynı pardösü, aynı ayakkabılarla iki sene onu kardeşane seyrettim. Yalnız kravatını değiştirdi. Gömleklerine de yarım kola yaptırıyordu.

Nahiyede birdenbire tuhaf bir değişiklik oldu. Hemen hemen bir nahiyeye hücum! Yazın havası güzelmiş, arsaları ucuzmuş diye bir zevksizler akınıdır başladı. Bir yapı merakıdır aldı milleti.

Bu arada nahiye müdürü evlenmiş, çocuğu bile olmuştu. Ben artık onu pek görmüyordum. Nakli hane etmiştim. Yalnız yine, senelerce oturduğum bu kasabaya ara sıra yolum düşmeden de gidip gelirdim. Nahiye müdürü beye dair hiçbir dedikodu kulağıma çalınmazdı.

Nahiyeye gelince, gitgide, tiroid guddesi çok faal oğlan çocukları gibi biçimsiz bir şekilde uzuyor, büyüyordu. Zevksiz ama muhteşem villalar, köyümün köy, Korent Gölü manzarasını Juan les Pins karikatürüne benzetebilmek gayretiyle didinmesine rağmen bir acayip, adeta topraktan doğan bir mukavemet¹³, köyümden o balıkçı köyü havasını bir türlü gideremiyordu. Yine yeşil yosunlu, insan ayağı değmemiş gibi yokuşlar nar ağaçlı, mimoza sarılı, kocayemişi dallı, yabani nane kokuluydu. Yine at kestanelerinden pırıl pırıl

13 Mukavemet: Dayanma, karşı durma, karşı koyma, dayanırlık

kahverengi meyveler, تنها yollarda potinlerimizin ucuna düşüyor, çocuklar, yine onlarla saatlerce futbol oynuyorlardı.

Birdenbire günlük kokulu serin avlulara düşüyor, birdenbire bir kır kahvesinin kuyu çemberinde Bizans yazısı okunuveriyor, yine bir dönemeçten dönünce asırlık bir minicik kilisenin bahçesine giriyor, ihtiyar, kambur, boğum boğum bir zeytin ağacında bir çan asılı duruyordu. Sonra yine birdenbire bir manastırın kapıları, avluya açılan dizi dizi odalarının önündeki kaldırımında siyahlar giymiş, tadı hâlâ konuşuşunda fıkırdayan bir yetmişlik Rum kadınına rastlıyorduk. O betondan, çirkin, münasebetsiz villaların iki zengin zevksiz Yahudi matmazeli tarafından muvakkaten¹⁴ getirilip küçük kilisenin yanına âdeta mukayese edilmek, hatta mukayese bile değil de, bu küçük kilisenin şiir gibi halini, geçenlere iyice anlatmak için konulduğu zehabıyla ikisini birlikte bir araya getiremiyor, hatta o çirkin yapıyı çoğunca göremiyorduk bile. Onun yerinde kafamızda hâlâ, çoktan yıkılmış bir kartopu ağacı ile bir defne vardır.

Yapı sahipleri amma da inatçıydılar ha! Köyümün havasını değiştirmek için bahçe düzeltmek, arazi tesviye¹⁵ etmek bahanesiyle yırtınıp duruyorlardı. Kazılardan çıkan molozları denize döktürebilmek için paraları vardı. Tabii yapı sahiplerinin, ama dedim ya,

14 Muvakkaten: Az bir zaman süresince, geçici olarak, eğreti olarak

15 Tesviye: Düz duruma getirme, düzleme

köyün havasını değiştirmek en büyük emelleri olduğu için adam tutup araba getirtmek, günlerce beklemek de işlerine gelmeyince, kim bilir kimin “ben görmüş olmayayım!” göz yummasıyla bu moloz çimenlerin, yosun bağlamış تنها ve güzel yolların üstüne öbek öbek oturtuluyor, biraz mırın kırın eden olursa; gözleri ve içi uzak memleketinde, esmer ve dalgın bir işçinin eline ufak bir el silindiri veriliyor, güya tesviyesi yaptırılıyordu. O çam sakızlarının akmasıyla, çam iğnelerinin çürümesi ve kocayemiş meyvesinin balıyla asfaltlanmış iki bin senelik, yağmurda mis gibi sakız, nane, zeytin, reçine, atkestanesi, defne ve toprak kokan yollar, çamur içinde kalmıştı. Yol çimenlerinin bile söküldüğü oldu. Yalnız bacası için sekiz milyon drahmi harcadığı rivayet edilen bir Hollandalı, evinin bahçesini miri çimenlerle süsledi. Çamların, zeytinlerin –o defne ve kocayemişler, naneler, devedikenleri, kartopları filan, adam yerine sayılmaz– bile birçoğu, yapılara zarar vermesin diye önce diplerine kireç kuyusu açılarak, buna mukavemet edince bin senelik dallar yer yer budanarak, yine canını muhafaza eder de kurumazsa üç beş gün kötü kötü, düşman düşman bakılarak ve bir gece gövdesine bir halat bağlanıp inim inim inletilerek, ne olursa olsun devrildi.

Böylece birçok şeyler oldu.

Ama dediğim gibi, bütün bunlara rağmen tabiat; toprak, bin senelik ağaçlar, küçük kiliseler, çan kuleleri, çanlar, manastırlar, koylar, çamurdan kendilerini koruyabilmiş yosunlu yollar, sanki ayaklanmışlardı.

Hiçbir şey değiştirtmiyorlardı. Bu mukavemet harekete sükûn içinde, gülümseyerek karışmış gitmişlerdi. Onlara iştirak eden ben vardım. Balıkçı Komyanos vardı. Dul madam Hrisopulos vardı. İşte birkaç kişi daha vardı, o kadar. Değişenler çok oldu. Saymakla tükenmez. Hiçbirine şaşmadım. Ama nahiye müdürüne şaştım. Bileğinde altın kol saati ile, kısa ipek gömleklerine, Avrupa işi kravatlarına bakıp durdum. Aldığı karının drahomasıyla yaptığını söyleyenler çoktu. Kışın sırtındaki paltoyu artık ne dıramudana, ne de levanti rüzgârı uçurabiliyordu. Palto ağır ağır, tiyatro perdeleri gibi açılıyor, eteklerine kurşun dikilmiş gibi en sert rüzgârda güçlkle kımıldıyordu.

TEŞEKKÜR

Babam hasta idi. Babam ne adamdı, bilir misiniz? Dağ gibi bir adamdı. Güzel bir adamdı. Mavi gözleri vardı. Demir gibi kolları vardı. Başı dimdik yürürdü. Hassastı. Temiz, çok temiz giyinirdi. Kalın dudakları açıldığı zaman –son zamanlarda biraz kısıktı– ahenkdar bir sesle konuşurdu. İyi, dost ve çocuk saflığıyla inanır gözüktü. Fakat muhavere esnasında; bütün yalanları, kancıklıkları, insanın gizli taraflarını bir anlayışı vardı ki bayılırdım. Bu anlayışa rağmen, yine de bazan, belki de istemeyerek; bilmiyorum, nasıl bir çocuk saflığıyla olmayacak şeye kanardı.

Babam böyle bir adamdı. Daha birçok bir şeyleri vardı ama, ne diye babamın meziyetlerinden bahsedeyim.

Elli dokuz yaşında birdenbire hastalanmış, bir buçuk aydır yatıyordu. Yüzü, yatakta o zeki ve tüccar halini muhafaza ediyor, gözleri bu güzel dünyaya tatlı, candan, alakalı bakıyordu. Bir gün bile aklıma, şu hastalıktan o ölecek, diye bir şey gelmedi.

Onun son zamanlarda bile her şeye alakası bakiydi. Ölüm, bence bir alakasızlıkla başlar ve biter. Bazı,

gün ortasında, dipdiri, rüzgâr arkamdan iter vaziyette öldüğüm olmuştur. Bütün alakalarım kesilmiş olur. Bu bir saat devam etse tam manasıyla ölmüşümdür.

Bereket devam etmez; çabuk geçer. Yanından geçenler seni anlayamazlar. Hatta sen konuşursun. Gayet akıllı lakırdılar bile söylersin. Hatta dünya ile bir alakan varmış gibi dünyaya ve dünya işlerine ait hükümler verirsin. Ama yalandır. Hiçbir şeyin tadı tuzu yoktur...

Kim der ki belki de babam bana ölmeden bir hafta evvel:

“Oğul sinemalarda ne oynuyor bu hafta?” dediği zaman, dünyaya yalancılıktan bir alaka göstermiyordu. Belki de bilhassa, beni aldatmak için böyle söylemiyordu.

— Dünyada kimseye fenalık etmedim. Bu lafı söylemek için insanda biraz cesaret olmalı.

Ne ise, dünyada kimseye bilerek fenalık etmedim. Hatta en yakınım bile –işte size şu anlatacağım şey benim en hazin sırrımdır–.

Bir akşamüstü doktor gelmişti. Babam daha yatağa yatmıyor; odada geziniyordu. Yalnız akşamları biraz yorgundu. Doktor bir ilaç yazıp bırakmıştı. Biz şehir haricinde oturuyorduk. Küçük köyün eczanesinde bu ilaç yoktu. Şehre inmek lazımdı. Babam:

— İn şunu yaptır, dedi.

— Aman babacığım, dedim. Bu bıçak değil ki kesecek; yarın yaptırırız.

Bu ilaç mühim bir ilaç değildi. Bir öksürük ilacı idi. Doktor daha babamın hastalığının çok yavaş seyreden bir kalp hastalığı olduğunun farkında bile değildi. Şid-

detli bronşit, diyordu. "Üç gün istirahat, dördüncü gün şehre inmek yok. Bastonla köyde dolaşabilirsiniz."

Hem tembellik, hem de babamın hastalığının bu sessiz mahiyeti¹, bu sözü söylememe sebep olmuştu. O yalnız üzülmüştü. Yüzünü bir kederin kapladığını görmüştüm. Bu keder nasıl bir şeydi, yarabbi? Görünmez ki, elle tutulmaz ki. Tarif edilir ama, ben şu dakikada onu tarif edecek hal ve vaziyette değilim ki... Aynı şeyi bana doğmamış çocuklarımın yaptığını ve yüzümü o garip hüznün kapladığını bir defa tatsam; bu hüznün ne demek olduğunu ancak o zaman anlatabilirim. Yaşanmamış şeyin manası yoktur. Hiçbir ruhiyatçı kederi şöyle böyle dahi tarif edemez. Tatmak... Acı şey ama lazım.

Bir meşhur muharrir² birisi bir roman götürmüş. Okumasını rica etmiş. Meşhur muharrir sormuş:

— Siz bu yazdığınızı yaşadınız mı?

— Yok, demiş öteki, müşahadelerimin³ mahsulü...

Muharrir kitabı iade etmiş:

— O halde okuyamam beyim, demiş.

Ben de o hüznü tatmadım. Müşahadesi müthiş bir şey ama, uzun günlerden sonra ve bir feci akıbetten sonra. Yani eksik bir şey yalnız müşahade. Fakat tatmak, yaşamak; dolu, tam bir şey. Babamın yüzünde bu acıyı okur okumaz, birdenbire devrilmiş gibi olup derhal vapura atlamış, şehre varmış, ilacı yaptırmış-

1 Mahiyet: Nitelik, vasıf, öz, asıl, esas

2 Muharrir: Yazar

3 Müşahede: Görme, gözlem

tım. Babam sevinmişti. Yaşasaydı, sudan bir hüznün olmayan bu hadiseyi o da ben de unutmuş olacaktık.

Gün günden babamın hastalığı arttı. Teşhis kondu. Şehre naklettik. O yatağa serildi. Bir buçuk ay daha artık yatağı bırakmadı. Orada ne rüyalar, ne hülyalar, ne hatıralar, ne uzun bir yaşama devresi geçirdiğini gözümle gördüm. Belki bu bir buçuk ayda on yıl, yirmi yıl yaşadı. Ama yalnız hatıralarla...

Yüzü asıl öleceği zaman olan bir seksen beşlik ihtiyarın bütün manalarını ve görmüş geçirmişliğini almıştı.

Bir gece yine ilaç lazım oldu. Yine şehrin hiç olmazsa göbeğinde bir eczanede bulunması mümkün bir ilaç için yola düzülmüştüm. İlacı bir eczanede buldum, aldım. Tramvay durağına doğru yürümekteydim. Bizim semte giden bir tramvay da karşıdan geliyordu. Durak yerine daha epey vardı. Atladım. Arkamdan bir düdükle çaldı. Tramvay zınk diye durdu. Ben içeride bir yere sinmiştim. Bir polis gelip beni buldu.

— Siz efendi... dedi.

Onunla beraber tramvaydan inmek üzere idik. O öndeydi. Tramvaydan inmiş beni bekliyordu. Ben cezayı vermek için onu takibe mecburdum. Babam yine epey bekleyecekti. Birden:

— Kardeşim, dedim, evde hastam var. İlaç götürüyorum.

Polis bir saniye bile düşünmedi. Fakat belki bu bir saniye içinde ne şekilde ve nasıl düşündüğünü ve duyduğunu hâlâ anlayamadığım o yukarıki babamın hüznü şeklinde bir anlayış ile:

— Affedersiniz, dedi.

Vatman bizi bekliyordu. Vatmana:

— Çek, dedi.

Ben tekrar tramvaya atladım. Vatman arabayı çekip gitti. O ilaç babama, belki de üç gün için bir huzur, bir istirahat, bir yatışma getirdiyse bunu sana borçluyum polis efendi. Sen nasıl elimde bir şey olmadığı halde cebimdeki ilaç şişesini, küçük hap kutusunu, doktorun reçetesini, babamın yatağını, kendisine “Hulles canphré” yapan eczacının kalfasını; nasıl, nereden bir saniye içinde bir rüya ve bir hakikat gibi gördün ve asıl büyük, insani vazifeni nasıl bir şimşek hızı içinde hissettin? Meçhulüm. Fakat ben senin hayranımın. Sana bütün kalbimle teşekkür ederim, meçhul bay polis.

SARMAŞIKLI EV

— Nasıl ev, nasıl ev? dedi.

Karşılık vermeden önce sorusunu neden iki kere sorduğunu düşündüğümü biliyorum ama kendimden cevabını almaya vakit bulamadım ki.

— Canvermez'in evi, dedim bu sefer.

Ya ev, eve benzemez bir kulübe, bir baraka, bir taş yığını, mağara gibi bir şeydi. Ya "Canvermez" in bu köy içinde tanınmışlığı yoktu.

Halbuki bana kendisi söylemişti: Sarmaşıklı ev dedin mi herkes gösterir, köyün en güzel evidir, diye.

Hatta ben:

— Canvermez de o köyün en meşhur adamıdır, demiştim.

O da:

— Tabii! Tabii!... demişti. Meşhur da laf mı? Köyün bülbülü, köyün tek insana benzeri köyün tek...

— Tek?

— Tek şeyi...

— Nesi

— ... İftiharı.

— Medarı iftiharını.

— Tamam, ta kendisi.

Gülüştük.

Adam hâlâ yüzüme garip garip bakıyordu. Şaşkın bir hali vardı. Birdenbire başını salladı. Güldü. Ta uzaktan elinde boya tenekesi ile geçen birine seslendi:

— Sabri! Sabri!

— Söyle Mihal Usta.

— Gel hele, gel.

— İşim var.

— Allah aşkına gel. Canvermez'in evi aranıyor. Sarmaşıklı evmiş.

Boyacı dönmüş bizden yana doğru geliyordu. O yaklaşa dursun adam gözleri yüzümde arandı durdu. Gözlerini kısıyor, açıyor, yine kısıyor, yine açıyordu. Buruşuk yüzünde, kazma dişli ağzında, pis ve seyrek bıyıklarında hani neşeli bir şeyler de yok değildi.

Boyacı artık hemen hemen yanımızda idi. İri bir çocuktu boyacı. Taze, sevimli, sıhhatli bir yüzü vardı. Tombul yanaklarında çukurlar açan bir gülümseme ile yanımıza geldi. Selam verdi.

— Siz mi arıyorsunuz Canvermez'in evini? dedi bana.

— Evet ben arıyorum.

Mihal Usta gülerek:

— Sen biliyor musun ki? dedi.

— Biliyorum ya, dedi boyacı. Şimdi oraya gidiyorum ben de ya!

— Öyle mi? Allah Allah! dedi Mihal Usta alay ederekten. Bıyıklarını tozlanmışlar gibi süpürdü. Kaşlarını da aynı şekilde parmaklarıyla silkti.

— Al götür efendiyi öyle ise, dedi.

Arkasını dönüp giderken ensesindeki buruşuklarda sanki bir başka Mihal Usta'nın birkaç yaş daha ihtiyar ve köse bir benzeri adeta bir ikiz ve köse kardeşi gülümsermiş gibi geldi bana.

Boyacı çocukla yürüdük. Şişman vücudundan¹ çıkan taze bir ter kokusu etrafımızı sardı. Güneş yaktıkça - yakıyordu. Bir kırk adım kadar yürümüştük. Birden Mihal Usta'yı da yanımda buldum. "Geri mi döndün?" diye sorayım dedim. Vazgeçtim. On dakika kadar ağaçsız, gölgesiz yolda beraberce yürüdük. Konuşmadan. Şişman boyacıdan çıkan ter kokusu bir ara eksilir gibi olurken bu sefer de Mihal Usta'dan bir kapanık oda, öksürük, yıkanmamış eski bir mendil kokusu fırladı. Yirmi adım ötemizdeki gölgeliğe varmak içinmiş gibi öne doğru fırladım. Bir ara dönüp baktım ki boyacı ile Mihal Usta büsbütün yavaşlamışlar. Fısır fısır konuşuyorlar. Benim hakkımda konuşuyorlarmış gibi geldi bana. Bir muhavere ucu yakalarım umudu ile ben de yavaşladım. Baktım güneşin ortasında duruvermişler. At kestanesinin koyu gölgesine on adım var yok. Gölgeye mi gitsem, onları mı beklemem, yoksa olduğum yerde durup kulak mı kabartsam diye kararsız düşünürken beni çağırdılar.

— Gelin yahu, şu gölgelikte konuşalım canım, dedim.

— Yok, yok, gel buraya hele, dediler.

1 Vücut: Beden

Yanlarına vardım. Keskin ter kokusu ile ağızda çürümüş bir pastırma kokusu içinde bunalmış bir halde suallerine cevap vermeden başka bir sual yağmuruna tutularak, bir ondan, bir ötekenden yana döne döne hal oldum.

— Canvermez’i nereden tanıyorsun?

— Oda mı kiraliyacaksın?

Canvermez’in evi var mıymış?... Onu nerde görmüşüm ilk önce?... Bende hiç akıl yok mu imiş?... Nasıl olurmuş? Canvermez’in asıl ismi ne imiş, biliyor mu imişim?

Lazım geldiği kadar, daha doğrusu bildiğim kadar verebildiğim cevapları dinlemediler bile.

— Var git hemşerim! dediler. Bu köyde Canvermez diye bir adam yok. Olsa bile evi yok. Evi olsa bile kiralayacak odası yok. Varsa bile öyle bir adamla oturulmaz. Oturulsa bile çekilmez. Çekilse bile onlar Canvermez’in evini bilmiyorlarmış; bilseler bile bana göstermezler.

Aralarında Rumca konuştular. Bana yine:

— Var git hemşerim, var git, dediler.

Konuşurken farkına varmadığım soldaki daracık, cennet gibi gölgeli bir yola sapıp gülüşerek kayboldular. Uzun zaman kendilerini görmeden seslerini işittim.

Şaşırmış kalmıştım. Canvermez’i ben senelerden beri tanırım. Kendi halinde bir adamcağızdır. İsmi merak edip sormamışımdır. Bu köyde oturur. Ona bakılırsa babadan kalma üç odalı bir evi vardır. Odaların birinde kendisi oturur, ikisini yazın kiraya verir, ema-

netçilik gibi bir şeyler yapar. Bekârdır. Odalarından biri tutulmuş, ötekini de ben tutayım, demiştim.

At kestanesinin altına nihayet vardım. Bitmişim; bir taş parçasının üstüne oturdum. Çevremde bir horoz iki üç tavuğuyla beraber geziniyor; görünürlerde başka kimsecikler yok. Yolda da insan yok. Herkes öğle uykusuna yatmış olacak. Dalmışım. Az sonra ihtiyar bir adam sırtında bir denkle göründü. Tam benim oturduğum taşın yanında durdu. Dengi bana tutturdu. Beraberce aşağıya aldık. O da taşın boş kısmına çöktü. Bir cıgara yaktı. Körolası! Artık sormaya cesaret edemiyordum ama sormak da lazımdı. Uzaklardan aldım lakırdıyı:

— Bu köyden misin hemşerim? dedim.

— Değiliz bu köyden amma buralı olduk sayılır. Yirmi senedir burda hamallık ederim.

— Buralı sayılırsın.

— Sayanlar da var, saymayanlar da.

Amma da köye düşmüşüm ha! Şöyle aydınlık cevap veren birine rastlamayacak mıyım bu köyde?

— Köyünüz güzel ama...

— Gününe bağlı. Güzel günü olur cıgaran, paran varsa... Ocak yanarsa... Çorba pişerse, yük çıkarsa...

Tingırın varsa... Keyfin gıcırda...

— Doğru, her şey şarta bağlı şunun şurasında.

— Şartsız şurtsuz yaşayanlar da var.

— Var, var ama...

— Ölüm de var arkadaş, ölüm. Şu köşkün sahibi de ölecek. Şu horoz da.

Göğsüne vurdu:

— Şu ben de.

Yüzüme baktı:

— Şu sen de...

— Doğru, doğru ama, dedim, yine de fark var.

— Nede? Ölüden ölüye mi? dedi.

Şaşkınlığıma geldi.

— Öyle ya, dedim.

— Yok, dedi, yok. Ölüden ölüye fark yok; canlıdan canlıya var.

Düşündüm: Domuzuna haklı idi. İçimden “Vay anasını!” dedim. Sanki “Vay anasını!” dediğimi duymuş gibi yüzüme bakıp:

— Ya!... dedi.

— Ben de onu söylemek istiyordum ya, canlıdan canlıya fark domuzuna, dedim.

— O var, dedi. Amenna!

Yakındaki köşkün balkonundan koca burunlu ipek pijamalı şişman bir erkek hayali gördük ikimiz de. Bize ters ters baktı bu hayal. Açık balkon kapısını hırsıyla kapadı.

Hamal:

— Uykudan uyandırdık beyi, dedi. Öğleleri uyursa benden çok yaşayacağını sanıyor.

— Yaşamaz mı?

— Yaşamaz, dedi.

— O ellilik var yok. Ben yetmiş beşliğim. Onun suratında, ayağında, bıyığında Azrail’in eli var şimdiden.

— Sende yok mu?

— Benim mumum sönecek, dedi, ben keyiften, çok yemekten ölmeyeceğim, benim mumum sönecek.

— Ama, dedim, bak o uyuyor, şu öğle sıcağında, püfür püfür. Kalkınca uykudan buzlu meyvalar, şeftali erik... Sen sırtında yük, sokak çeşmesi akamaz. Çeşme bile yok köyün içinde.

Cevap vermedi. Ağzı köpürmüş gibi idi. Can alacak yerini bulmuş gibi idim. O gözünü kapamıştı. Yavaş yavaş süzgülün süzgülün açtı. Çenesini sakalıyla beraber tuttu.

— Firigidaireden² dedi, bir salkım üzüm aldım şimdi; al pehlivan. Yedim. Üstüne de bir maşrapa tomruk suyu içtim.

Sahiden üzümü yemiş. Tomruk suyunu içmiş gibi idi. Gözüm kör olsun alay etmek için, “Afiyet şeker olsun” demedim.

— Tut bakalım şu dengin ucundan babalık; kaldır; tamam. Hadi allahaısmarladık!

— Aman hemşerim! Dur hele! Sana bir şey soracaktım.

Dengin altından kara gözlerinin akı baktı. Kızgın:

— Sor bakalım ama elini çabuk tut, dedi

— Şu sarmaşıklı evi soracaktım da.

— Nasıl ev, nasıl ev? dedi.

Tuh Allah kahretsin! Herkes mi bu haltı karıştıracaktı. Son bir ümitle:

— Canvermez’in evi, dedim.

Yokuşu tırmanmaya başladı. Başını iki tarafa sallayıp homurdanıyordu.

² Firigidaire [Frigidaire]: Soğutucu, buzdolabı (İngilizce)

— Var git hemşerim işine, dedi, var git.

İhtiyar hamal güneşe bir adım kala tekrar yükün altından kafasını çıkarıp bana doğru çevirdi.

— Hem, dedi, yanlış arıyorsun, Canvermez'in değil, Canveremez'in evini sor.

Köyün çarşısına indim. Bir sütçü dükkânına girdim. Yüz dirhem ekmekle yoğurt getirttim. Üstüne bir de buz gibi Elmalı suyu içtim.

— Borcum ne hemşerim?

— 7,5 ekmeğe 40 yoğurt... Elli kuruş beyim.

Güleryüzlü bir Arnavuttu sütçü. İri iri elleri vardı. Mavi gözleri pek cana yakındı. Her halde beni de Arnavut sanmış olacak ki Tirana'dan Kegalardan megalardan söz açtı. Arnavutça bilip bilmediğimi sordu. Hiç bilmem, dedim. Oralardan çocukken gelmişim dedim mi demedim mi hatırlamıyorum.

Kapıdan çıkarken yine birdenbire bir cesaret geldi. Arnavuttuk sözüm ona ya, sütçünün hoşuna gitsin diye.

— Hemşerim, dedim, Canvermez'in evi ne tarafta?

Sorum besa³ gibi sağlandı. Arnavut'un su muhalebisi gibi yumuşak ve beyaz yüzündeki çakır gözleri bir harp gemisi hışmıyla üzerime doğru yürürken kendimi sokakta buldum. Ben kapıdan çıkarken o ağzı tükürük içinde:

— Kimin evi, kimin evi More? diyordu.

3 Besa: Yemin (Arnavutça)

Rüzgâr çık-
rüzgâr. Etrafı
bir sessizlik v
Emirsultan
şında yüzler
Ovada N
lurlar içinde
Hey, uza
Bursa çocu
bir rüzgâr
Gök b
Uçurtma
Ben b
Kanatla
bir kuş
Ben
acaba
sa yu
karl

UÇURTMALAR

Rüzgâr çıktı. Bir çocuk başı gibi oynak, afacan bir rüzgâr. Etrafında güneş kadar temiz, ay kadar donuk bir sessizlik var.

Emirsultan'da bir tek, Yeşil'de bir sürü, Pınarbaşı'nda yüzlerce ipleri görünmeyen uçurtmalar...

Ovada Nilüfer ve taşköprüler. Gök, kırık, titrek bulutlar içinde.

Hey, uzak, beyaz bulutlar gibi titrek, kırık göğüslü Bursa çocuğu! Rüzgâr çıktı; başım gibi oynak, afacan bir rüzgâr. Uçurtmanı çıkar. Uçurmanın tam vaktidir.

Gök bahtiyar¹, rüzgâr kıskanç, güneş hasretle dolu; Uçurtmalar, birer çocuk ruhudur.

Ben bir kuş olsaydım! Yükseklerde uçan bir kuş... Kanatlarını germiş, gölgesinin düştüğü yerden bihaber bir kuş... Uçurtmaları gagalar mıydım?

Ben bir kuş olsaydım! Ufacık bir kuş, uçurtmaları acaba nerden seyrederdim? Çınarın üstünden mi? Yoksa yukarlardan, atmacalardan korkmayarak daha yukarlardan, uçurtmaların üstünden mi?

---

1 Bahtiyar: Mutlu

Ben bir kuş olsaydım, kinnapların sarkmış, gevşemiş münhanisinden denize atılmış kaypak taşlar gibi seker; uçurtma sahiplerinin sedef düğmeleri çözülmüş göğsüne girer, oradan ot, tere, ceviz, böğürtlen, fındık yaprakları kokan yerden başımı çıkarır, uçurtmaları oradan seyrederdim.

Rüzgâr kinnapları gerdi. Rüzgâr kalemleri kırdı... Rüzgâr, kâğıtları yırttı, terazileri bozdu, kuyrukları savurdu. Taşköprüler gürültüsüz yıkıldı; Nilüfer eridi.

Şimdi döndüğüm yolun ağaçlarında ipler sarkıyor, kırık altı-köşelerin kalemleri sallanıyor, mor kâğıt parçaları uçuyordu.

Bir aralıktan çocuk gölgeleri yağmaya koşarlarken, benim yolum da akşam alacası içinde ipi kesilmiş mor bir uçurtma gibi, büklüm büklüm kıvranarak uzaklara, uzaklara... Sessiz bahçeliklere doğru düşüyordu.